

Giới thiệu Boss! Em Muốn Tăng Lương!

Truyện Boss! Em Muốn Tăng Lương! xoay quanh về một cô sinh viên 20 tuổi vì ngân khố cạn kiệt và do sức ép của cô bạn thân đã phải đi xin việc làm

Truyện oái oăm thế nào mà cô lại nộp lá đơn cuối cùng vào một công ty có tai tiếng nhất cả nước thời bấy giờ. Một anh chàng lạnh lùng 24 tuổi.

Là tổng giám đốc của công ty có tiếng. Anh nhận được lá đơn của cô vào đúng lúc công ty đang thiếu hụt một nhân lực như cô.

Và nghiêm nhiên cô được nhận vào làm. Nhưng trong cái ngày thanh xuân tươi đẹp đã chấm dứt khi bắt đầu đi làm định mệnh ấy, cô đã gặp một tình huống khóc không được mà cười không xong... Rồi từ đó, cuộc sống của họ sẽ ra sao... Đọc truyện teen hay, cmt và vote ủng hộ cho Rie nhé...

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tăng Lương!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giới Thiệu

Tên truyện: Boss!!! Em muốn tăng lương!

Tên au: Ari_Fire (nhưng mờ gọi au là Rie nhé)

Summary: Một cô nàng 20 tuổi đi xin việc làm và xui xẻo thế nào mà cô lại nộp một lá đơn cuối cùng vào một công ty có tai tiếng nhất thời bấy giờ. Một anh chàng lạnh lùng, sát khí tỏa ra xung quanh cậu ấy làm người khác phải lạnh sống lưng lại oái oăm gặp phải lá đơn xin việc của cô vào đúng lúc thiếu hụt nhân viên. Và vì một lẽ nào đó, cô nghiêm nhiên được nhận vào làm. Rồi ngày đầu tiên đi làm của cô lại gặp xui xẻo. Từ đó, boss và cô nhân viên mới ngốc nghếch ấy sẽ thế nào??!

Warning: Chắc không có đầu. Hoặc nếu lúc nào đấy mà có thì Rie sẽ thông báo sau nhé (mà chắc cũng chả có đâu)

Thể loại: Hài hước, đôi khi có chút ATSM, tình cảm,.... vân vân và mây mây....

Tình trạng: On-going

~Casting

-- Tiểu Mĩ - Nhỏ : Là con bạn thân cực thân của Tiểu Mao. Mang khuôn mặt khá xinh xắn, đáng yêu. Mái tóc màu đen tuyền, dài ngang lưng, được uốn xoắn nhẹ nhàng. Dáng người không cao cũng không thấp. Ngoại hình khá đẹp. Số đo 3 vòng: (cái này thì chưa điều tra được vì gặng hỏi mãi chị ấy cũng không nói). Hiện là một tính từ không thể dùng để miêu tả chị ấy. Chỉ số IQ: 199/200. Là trùm trong lớp về khoản " buôn bán". Nó mà gặp phải Tiểu Mao thì... giáo viên và học sinh chỉ có nước im lặng. Tuổi: 20. Cung hoàng đạo: Nhân Mã. Giỏi nhất việc: buôn chuyện, tán dóc, đưa tin... ="

- Tiểu Mao - Nó : Thân với Mĩ Mĩ. Khuôn mặt khá baby. Mái tóc nâu dài quá vai, hơi xoắn phần đuôi. Dáng người dong dong cao, không quá gầy cũng không quá béo. Số đo ba vòng: (cái này cũng có vẻ vô tác dụng như cái trên). Trong từ điển của chị ấy, cái từ vô tác dụng nhất là im lặng rồi tiếp đến là yếu điệu thực nữ. Chỉ số IQ: 300/200 (@@). Có chức vụ là người nắm giữ trách nhiệm là cho lớp im lặng trong giờ học (mà chính chị ấy cũng không làm được @@). Tuổi: 20. Cung Hoàng đạo: Bạch Dương. Giỏi nhất việc: đánh nhau, ăn, ngủ,...

- Dương Tử - hấn: Đây, đây, Boss uy quyền cuối cùng đã xuất đầu lộ diện. Khuôn mặt lạnh lùng, đầy nam tính. Thân hình chuẩn khôi nói. Mái tóc nâu vàng hơi xù càng tạo cho anh ấy một cái vẻ gì đó thêm ngầu và đúng chất là BOSS. Từ vô dụng nhất đối với hấn ta là : luật lệ. Chỉ số IQ:##### (Quá thông minh, không thể xác định) Tuổi: 24. Cung Hoàng đạo: Song Tử. Giỏi nhất việc: sai bảo người khác, đấu khẩu và phóng tia lửa điện.

- Lạc Ngôn - Anh: Trợ lý tổng giám đốc kiêm giám đốc, kiêm quản lý nhân viên và kiêm luôn quản lý nhà hàng của công ty (Kiêm nhiều thế @@). Đẹp trai ngồi ngồi làm cho bao nhân viên ở đây phải mê một anh ta và mong sao mình được tuyển vào bộ phận ấy. Dáng đẹp... Chỉ kém Boss thôi :)). Từ sẽ và không bao giờ có mặt trong từ điển của anh ta là: Rượu. Chỉ số IQ: 250/200. Tuổi: 24. Cung hoàng đạo: Xử Nữ. Giỏi nhất trong việc: giảng đạo

- Tần Khanh - Anh: Là đối thủ của công ty Trương Tử. Dáng người cao, đẹp dòi... Đẹp trai thì khôi nói luôn nha. Khuôn mặt đẹp, tính nghịch nhưng đôi mắt khi nhìn Trương Tử thì ánh lên một vẻ không mấy thiện cảm. Từ vô vị nhất trong từ điển của anh ta: hòa bình. Chỉ số IQ: ##### (ồ.. cũng quá thông minh, không thể đo được) Tuổi: 24. Cung hoàng đạo: Bảo Bình. Giỏi nhất trong việc: Phóng lửa điện, đấu khẩu,....

-----0o0-----

Mọi người đọc truyện thì nhớ để lại cmt cho Rie nha nếu được thì vote hộ Rie luôn nhé... Chúc mọi người ăn à nhắm đọc vui về... :3

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tăng Lương!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 2: Xin Việc - Phỏng Vấn

Đây...Ảnh này là của Tần Khanh nhé!!!!Sẽ có hình của Boss và anh Lạc Ngôn ở mấy chap sau nha!!!

-----0o0-----

- Tiểu Mao, dậy ngayyy!!!! - Tiểu Mĩ vừa hét vừa ném cái gối vào mặt Tiểu Mao
- Ừm... cái gì vậy... Ốp... - Tiểu Mao vừa ngáp vừa trả lời với giọng ngái ngủ
- Giờ này mà mày còn ngủ được nữa hả!!!! - Tiểu Mĩ tay chống hông hét vào mặt Tiểu Mao
- Rồi, rồi, tao dậy đây. Gì mà mày phải căng thế - Vươn vai vài cái rồi nó nhảy khỏi giường
- Nhanh lên đi, tao đưa mày đi mua sắm.. - Cô cười
- Ày ằng ao ả (mày tặng tao hả) - Nó mồm đầy bọt kem đánh răng nói vọng ra từ nhà vệ sinh
- Này mèo con... mày vẫn còn mơ ngủ đấy à... Tao chỉ còn một chút tiền kiếm được từ việc làm thêm thôi hà... - Cô chống tay vào tường nói
- Hừ... - nó thở hắt ra rồi tiếp tục sự nghiệp đánh răng của mình

__ 0o0 __ 0o0 __

Sau gần hai tiếng các nàng "hành hạ" cái trung tâm mua sắm gần gần KTX thì hai nàng lết cái xác cùng mấy túi đồ to bự chẳng về phòng. Ném mấy cái túi lên giường,nó ngồi phịch xuống giường, than thở:

- Chết rồi Mĩ Mĩ ơi... Tao hết tiền rồi, cho tao vay đi... - Nó nói được về đầu nghiêm chỉnh, ngay về sau đã dùng chiêu mắt long lanh để gây thiện cảm với người khác nhưng nó làm cái này thì có ích gì với con nhỏ đầu gấu kia chứ...
- Hừ... Vay làm gì... Mà tao không dễ bị lay động với đôi mắt tròn trừng như sắp lòi ra ngoài như thế kia của mày đâu, đừng có dùng, tốn công. - Cô vừa cắn hạt dưa, vừa khinh khỉnh nói
- Tao vay mai đi mua đồ ăn sáng - Nó dõ giọng nịnh nọt
- Ăn sáng ở KTX không phải là miễn phí à
- Đồ ăn không ngon
- Về nhà mày mà ăn
- Tao không có chìa khóa
- Nhà mày sao lại không có chìa khóa
- Mất rồi
- Bạn trai mày đâu... bảo cậu ta đưa đi ăn
- Cái thằng chết dẫm ấy á??
- Ừ
- Nó thằng rồi
- Ừm..
- Cho tao vay
- Không
- Sao mày phũ thế

- Tao biết rồi, khỏi nói
- Hừ. Đồ chết dẫm
- Đồ mèo trọc lông
- Chết dẫm
- Trọc lông

.....

Chúng nó cứ ta một câu, mi một câu, không ai chịu ai. Một đứa nằm nhắm mắt, cắn hạt dưa, rung đùi hỏi. Một đứa thì ngồi ôm gối lăn lóc đáp lại. Mãi đến lúc cô ngồi bật dậy, đưa ngón chỉ lên trên như đã nảy ra một sáng kiến hay lắm thì cuộc chiến mới có nguy cơ ngừng lại:

- Hay mày đi tìm việc làm đi

- ừ... làm ở đâu bây giờ. Tao chỉ học được mỗi tiếng anh. Nhưng khổ nỗi, các loại từ mới tao chỉ đọc có một lần là nhớ nhưng chỉ đến lúc người ta hỏi lại, đọc thì được nhưng dịch thì tao tịt luôn. Thế thì xin việc ở đâu được. - Nó ừ ừ nói

- Tao có mấy tờ rơi này, mai mày cứ mang tầm 3 bản hồ sơ đi xin việc ở chỗ nào mà mày thấy là dễ vào ý. Chứ mày mà xin vào mấy cái thể loại công ty có tiếng thì một con mèo ngu như mày khó tìm việc lắm - Cô thờ dài lắc đầu rồi ném cho nó một số nhưng tờ rơi đang tuyển việc làm

~ Sáng hôm sau

~Nó khoác lên người cái áo len mỏng màu xanh hôm qua mới mua, kết hợp thêm một cái quần jeans xanh nhạt. Nó buộc mái tóc cao lên làm thêm phần tăng động ý lộn năng động. Đi đôi giày vans trắng vào, nó cầm xấp hồ sơ của mình lên đứng xoay mấy cái trước gương rồi tự động viên mình:

- Tiểu Mao à!!! Hôm nay mày khá xinh đấy... à không quá xinh ấy chứ Hô hô hô - nó nói rồi cười hô hô

- *Cốc* Sáng sớm đã ảo tưởng rồi, mà mày ấy, con gái con đứa gì mà cười như một con điên, đến đây mày xin việc mà được nhận mày cười như thế là họ chuyển thẳng mày vào khoa thần kinh để khám đấy - Cô cốc một cái rõ đau vào đầu nhỏ bạn mình rồi lên giọng nhắc nhở

- Đau... Biết rồi biết rồi mà... Cái điệu cười ấy tao không trưng ra ngoài đầu mà lo. - Nó vừa xoa xoa cái đầu, vừa nói vừa quay lưng bỏ đi

-- Công ty xin việc đầu tiên ---

LOẠI

-- Công ty thứ hai ---

*** Suýt trúng nhưng vì quá ngu ở phần chào hỏi nên cũng bị LOẠI ***

-- Công ty thứ ba --

(Ok.. lần này Rie đã lên vào phòng phỏng vấn thành công nên sẽ tường thuật trực tiếp cho các bạn nghe nha)

Thế quái nào mà cái công ty cuối cùng nó nộp đơn lại là cái công ty có tiếng nhất nhì ở cái thành phố này. Nó tự lấy tay cốc đầu mình một cái rồi lầm nhảm nói một mình: " Cái con ngu, hôm nay đầu óc mày không còn được bình thường rồi nữa à". Nó thất thần đi vào trong công ty và không khỏi choáng ngợp bởi cái công ty này... Thật sự là không biết phải gọi đây là công ty hay là lâu đài nữa....

- A... Xin chào chị, chị muốn tìm ai ạ? - cô bé lễ tân ngoan chào hỏi nó

- A. Tôi muốn xin việc, phòng phỏng vấn ở đâu ạ? - Nó đáp lại không quên tặng kèm một nụ cười tươi tắn.

- Xin việc ạ? Mời chị đi vào cái thang máy ở kia rồi bấm số 25 nhé. Lên đó em sẽ sai người dẫn đường cho chị đến phòng phỏng vấn. - Cô bé cũng tươi cười đáp lại.

Nó nghe rồi nhanh chân chạy đến chỗ thang máy. Khổ nỗi ở đây có tới tận 3 cái thang máy. Nghe người ta nói thì sẽ có một thang máy dành riêng cho nhân viên, một thang dành riêng cho tổng giám đốc, giám đốc và một số quản lý cấp cao và cuối cùng là một thang máy dành cho người phỏng vấn như nó đây. Và cũng tại cái đầu óc nó ngu si nên vừa rồi cầm cái tờ giấy hướng dẫn lên phòng vấn lấy được ở lễ tân giờ lại không thấy đâu nữa, chắc nó lại ngơ ngác nên làm rơi mất ở đâu rồi. Rồi nó quyết định "nhắm mắt chọn bừa", chọn đại một cái để đi vào. Chưa kịp làm gì thì có một cái thang máy mở ra. Nó không ngần ngại suy nghĩ gì nữa mà cứ bước thẳng vào đó coi nó như những cái thang máy bình thường. Ngồi đầu cũng có người ở trong đó.

Anh chàng kia thoáng giật mình khi thấy cô bước vào nhưng rồi cái cảm xúc ấy cũng qua nhanh, khuôn mặt anh ta lại trở lại trạng thái lạnh lùng ban đầu.

- Ấy... anh không phải giật mình thế. Tôi có là quý đầu mà anh phải sợ ghê thế. - Nó giở giọng treu ghẹo chàng trai

- Anh cũng đi xin việc à? - Nó hỏi

-..... -Im lặng

- Không phải sao... Vậy chắc anh là nhân viên trực thang máy ha? - Cười tươi

-.... - Im lặng tái diễn

- Anh bị cảm hay sao mà tôi hỏi gì cũng không nói vậy??? - Ngơ ngác hỏi

-...- Chẳng trai trường mắt nhìn nó nhưng không nói gì

- Thôi được rồi... Không phải được chưa. Đừng nhìn tôi như vậy, sẽ gây áp lực cho thí sinh đi xin việc như tôi đây - Nó xua xua hai tay tỏ ý nói rằng đừng có nhìn nó như vậy

Thoát cái đã lên được tầng 25. Cánh cửa thang máy mở ra. Một hàng dài người đang đứng nói chuyện ồn ào cũng đã im lặng và dẹp thành hai lối đi, cung kính cúi chào.

- Nhân viên thang máy mà cũng được như thế này thì chắc tổng giám đốc phải ngênh kiệu ra ngênh đón ấy nhỉ. -Nó vừa nói, vừa rảo bước theo cô nhân viên đến phòng phòng vấn.

Chẳng mấy chốc, nó đã được đưa đến trước cửa một căn phòng khá lớn. Nội thất bên trong cũng không có gì đáng nổi trội như nó đã nghĩ. Căn phòng chỉ có 2 cái bàn làm việc. Một cái ở đối diện cửa ra vào còn một cái ở một góc phòng. Ở giữa phòng là bộ salon dùng để tiếp khách. Còn ở cái chỗ nhón nháo nhất là ở phía bên tay phải của phòng. Nó là nơi "chứa đựng những con người đi xin việc".

- Để hồ sơ lên bàn rồi ra kia ngồi đợi. - Một giọng nói lạnh lùng vang lên làm nó phải tạm ngưng dòng suy nghĩ để nhìn về phía con người đang nói kia nhưng chỉ biết đó là giọng nam chứ không nhìn thấy mặt. (vì ông quay lưng ra mà)

-A... Vâng - nó lắp bắp nói rồi nhanh tay để tập hồ sơ lên bàn và nhanh chân chạy ra chỗ đợi.

- Thí sinh tiếp theo, Trương Tiểu Mao - Một giọng nam vang lên

- A.... dạ dạ... em đây - Nghe tên mình,nó bật dậy như lò xo dáo dác nhìn

- Vào phòng vấn..... - Một lần nữa vang lên làm nó nổi hết da gà, lạnh sống lưng rồi nó hít một hơi thật sâu bước vào phòng.

-----0o0-----

Chưa hết chưa hết,tại ta đang vội quá nên mới viết đến đây.... Mai hoặc ngày kia ta up tiếp nhaaa..... Rie chúc mọi người trưa vui nhé.... Ta thắng đây!!!!

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tăng Lương!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Xin Việc - Phỏng Vấn (P2)

Hình trên của bạn Tiểu Mao nhé!!! Nhìn bạn ấy ảm áp quá nhờ!!!! (Trong TH này thì nó hơi nóng nhỉ)

-----0o0-----

Trích lại này:

- Trương Tiểu Mao - Một giọng nói vang lên

- A... dạ...đây ạ - Nó nghe thấy tên mình thì bật dậy như lò xo dáo dác nhìn

- Vào phòng vấn - Giọng nam ấy lại cất lên

----0o0----

Nó nhanh chân bước qua cánh cửa phòng. Một căn phòng nhỏ nữa được hiện ra. Căn phòng này chỉ có 1 cái bàn, 2 cái ghế. Và hiện tại thì đang có 2 con người ở trong. Một đứng một ngồi. Một thì sát khí ngùn ngụt, một thì vẻ thư sinh hiện rõ trên mặt

- Đây, cô gì ơi... Còn đứng đây làm gì nữa vào đây ngồi đi. - Anh chàng thư sinh đó lên tiếng.

- Mà tôi bảo nhè... Hôm nay là cô vinh dự đấy... Mọi lần là boss của chúng tôi không đích thân phỏng vấn thế này đâu. Chỉ tại là công ty đang thiếu nhân lực quan trọng làm ở nhà hàng nên mới đích thân ra đây đây. Cho nên tác phong của cô phải nhanh lên nếu không thì.... - Anh lắc lắc cái đầu.

- Nếu còn nói và chặn đường không cho cô ấy vào phỏng vấn thì tôi sẽ đuổi việc anh đấy, Lạc Ngôn à... - Anh chàng đang ngồi cất giọng lên làm cho cả nó và anh chàng tên Lạc Ngôn kia lạnh sống lưng.

- À... vâng, mời cô đây vào phỏng vấn ạ - Lạc Ngôn cúi đầu nói

- Tên? - Giọng nói lạnh lùng ấy vang lên trong khi mặt hắn vẫn cắm vào tập hồ sơ

- Hà... à Trương Tiểu Mao ạ - Nó vừa mới ngồi xuống thì bị hỏi nên giật mình đáp lại bằng giọng run run

Nghe cái giọng nói này có phần hơi quen nên hắn ngừng đầu lên và trong phút chốc đôi bên đều có những giây giật mình.

- A-Anh.. là...là...a...anh sa..o...sao? - Nó giật mình hỏi

- A.... Chào cô. Thật không vui khi gặp phải cô - Hắn nói, miệng còn kèm theo một nụ cười "hiền"

- Nhân viên trực thang máy mà cũng được phỏng vấn sao? - Nó ngo ngắc hỏi

tay đặt lên má suy nghĩ

- Nh-Nhân viên.... trực....trực tha..ng thang... m-máy??? - Lạc Ngôn cũng Ngạc nhiên hỏi, miệng nở một nụ cười đan xen giữa ngạc nhiên và sợ hãi

-.....- Hắn mặt tối sầm, không nói gì nhưng sát khí thì ngày một tăng cao

- Vậy là không phải sao??? - Nó hỏi, vẻ mặt chán nản, rồi nó quay phắt sang Lạc Ngôn - Đây, anh, ông chú này làm chức vụ quyền gì ở đây à?

- Ồ... ơ... - Lạc Ngôn ú ớ vài câu, mắt hết nhìn sang Boss của anh rồi lại nhìn sang nó. Người thì không ngừng toát mồ hôi cho dù trong phòng đang bật điều hòa mát lạnh - Thưa cô, anh ấy là...

- Là tổng giám đốc của công ty này và hơn 130 công ty con trên các quốc gia nữa... - Không để Lạc Ngôn nói hết câu, hắn ta đã chen vào nói 1 tràng

- À... dạ... vâng Tổng giám đốc... Bây giờ chúng ta phỏng vấn nhè? - Khóe miệng nó giật giật, người nó ướt đầm mồ hôi nhưng trong lòng thì vẫn run lên vì sát khí của hắn

- Được - 1 từ, 4 chữ nhưng cũng giảm đi phần nào sát khí đang tỏa ra

- Phù.... - Nó thở dài

- Câu 1: Con chuột nào đi bằng hai chân?

- Ồm....chuột gì nhỉ???? (Au: chị ngu thế là con chuột.... um um; Lạc Ngôn: Sao lại tiết lộ đáp án hả??; Au: ờ.. i... ày...ôi (ờ nhì, vậy thôi))

- Dạ, bỏ qua ạ - Nó cúi mặt đáp

- Mickey

- Câu 2: Vịt nào đi bằng hai chân?

- A, câu này em biết, Donnal chứ còn gì nữa. - Nó dương dương tự đắc đáp

- Sai, vịt nào mà chả đi bằng hai chân

- Ê,... ờ ha - Nó ngạc nhiên rồi cúi đầu tiếc nuối

-.....

-.....

[Au: sao em thấy cái này nó giposng hỏi xoáy đáp xoay thế ạ; Boss :đó là luật mới của ta; Au : công ty gì kì cục hà * nhìn nhìn*; Boss: *lờm*; Au: dạ thôi ạ anh cứ tiếp tục đi ạ * cười, dợt lẹ*]

- Câu 20: Tại sao cô có thể nhầm tôi là nhân viên thang máy

- Hà tại vì lúc ấy anh đang đi thang máy của nhân viên - Nó vừa thở hắt hắt vừa trả lời

- Thang máy của nhân viên sao? Hừ... - Hần cau mày hỏi lại rồi "hừ" một tiếng, nhếch môi cười một cái

- ờm... - Nó đặt tay lên môi suy nghĩ một lúc

~2 giây sau đó

~~ A.... Không không là, tôi nhầm, không phải anh, là tôi là tôi - Nó bắt guacs hét lên rồi đứng dậy xua tay loạn xạ.

- Được - Hần ngẩng đầu lên

- Cô được chọn - Hần thân nhiên nói

- Hà!!! - Nó dừng việc xua tay, tròn tròn mắt, quay đầu nhìn hần.

Cạch - Tập tài liệu của Lạc Ngôn lập tức rơi xuống đất. Mặt anh lúc này là mắt chữ A, mồm chữ O

- Được nhận sao??! - Không hện mà cả hai cùng hét lên câu nói ấy.

-Được - Hần thân nhiên đáp lời.

~ 2s sau

~~ Gọi người khác vào đi Lạc Ngôn. Sao lâu thế? - Hần cau mày nhìn nó và anh vẫn đang đứng hình

- Ồ... dạ em gọi đây ạ! - Lạc Ngôn vẫn đang trong trạng thái "đơ" liên búng tỉnh bởi ánh mắt sắc như dao của hần

- Đi... nào..... Tiểu Mao đứng không... Chúng ta ra ngoài đi không là cô sẽ bị cái ám khí của hần đè chết người đấy - Lạc Ngôn vừa nói vừa đẩy đẩy nó ra ngoài

- Ồ.. ok. Nhưng mà bao giờ em được đi làm ạ? - Nó bị đẩy ra ngoài nhưng vẫn cố ngoái đầu lại hỏi nốt

- Đầu tuần sau - Hần lạnh giọng nói

Cánh tay đang đẩy đẩy nó của Lạc Ngôn lập tức đơ lại trong phút chốc nhưng rồi cũng tiếp tục. Sau giờ nghỉ của cuộc phỏng vấn. Nó được lạc Ngôn hướng dẫn về nội quy trong công ty. Và đây là một số những cái quy định ấy:

1. Phải gọi người có chức vụ cao nhất là Boss. Không được gọi là tổng giám đốc

2. Boss luôn đúng

3. Không được ăn vặt trong giờ làm

4. Không được nói xấu sau lưng

5. Không ganh đua (trừ khi là vì Boss) (cái này mới này ==")

6. Bất cứ ai vi phạm điều luật của công ty đều sẽ bị phạt nặng

7. Luôn phục tùng mệnh lệnh của Boss

8.....

.....

~ Tại KTX

~~Oimeoi thế này thì đi làm khác gì đi tù đâu. Luật thì dày hơn 1 quyển tiểu thuyết. Công việc thì cao ngút trời. Lại cò thỉnh thoảng phải đối mặt với ông tổng giám đốc sát khí thì cao ngút trời. À quên còn cả cái lườm đủ sức giết người với mấy cái câu nói như muốn xuyên thủng tai của nhân viên ý - Nó nói huyền huyền đủ thứ chuyện cho nhỏ bạn nghe

- Ủ -Phía bên này, Tiểu Mi vẫn đang cầm đầu đọc tạp chí. Thỉnh thoảng nhỏ ừ vài câu lấy lệ rồi vẫn đọc tiếp.

- Thôi!!!! Nói chung là mày đã xin vào cái công ty nào thế hả? - Cuối cùng, nhỏ không chịu được nữa. Ném cuốn tạp chí sang một bên, nhỏ ngồi khoanh chân nói.

- Tao được nhận vào làm ở công ty Black Crystar. - Nó chống cằm, thờ dãi đáp lại

- Hà!!!! BLACK CRYSTAR Á!!!! - Nhỏ nghe nó nói xong thì bật dậy hét lớn

- Ủ. Có gì mà mày phải ngạc nhiên thế - Nó ngẩng đầu nhìn

- Đây là công ty nổi tiếng nhất cái nước này đây. Thế mà một đứa ngu như mày mà cũng được nhận á!!!! - Nhỏ ngồi xuống nhưng cái " khu vực âm thanh " vẫn phát ra không hề nhỏ.

- Ủ. Phỏng vấn tệ hại lắm - Nó mồm ra giường nói

- Tệ hại là thế nào? - Nhỏ ngo ngoác hỏi

- À.... Thì ông hỏi 20 câu thì tao trả lời....

Nó ngập ngừng nói

- Đúng bao nhiêu - Nhỏ ngắt lời

- Yên nào!!! 20 câu thì sai mất 19 câu -.- - Nó vắn về ngón tay rồi tiếp tục nói

- Aishhh - Nhỏ đập tay vào trán thờ dài

- Ồ. Thế quái nào mà tao còn nhầm cả ông tổng giám đốc là nhân viên thang máy cuối cùng thì bị ông hỏi áy câu khó nhằn. Nghĩ mãi không ra - Nó ngồi dậy chán nản trả lời

- Mày ví dụ tao 2 câu xem nào? - Nhỏ cau mày

- Ồ thì.... Chuột nào đi bằng hai chân này hoặc là Vịt nào đi bằng hai chân. Đây câu hỏi gì khó ăn bỏ xừ - Nó cau nhàu

- Phụt!!!!!! Mấy cái câu áy thì thằng bé 3 tuổi mới biết nói cũng trả lời được. Còn cái việc mà một con đầu óc như heo loại mày mà được nhận thì mày phải biết ơn ông áy đấy. Ha ha ha.... chuột nào đi bằng hai chân mà không biết chắc tuổi thơ mày dữ dội lắm mới không biết con Mickey. Còn vịt nào mà chẳng đi bằng hai chân mày còn trả lời sai thì tao phải gọi mày bằng cù - Nhỏ vừa nói vừa ôm bụng cười lăn lóc trên giường.

- Tao vẫn trả lời đúng một câu là được rồi mà - Nó chu môi chống chế

-Được rồi, thế mày trả lời đúng câu gì?? - Nhỏ ngồi dậy lau nước mắt nói

- Trương Tiểu Mao - Chu môi nói

- Hà - Nhỏ cau mày khó hiểu

- Thì.... tao trả lời đúng tên tao - nó cúi đầu, lí nhí nói

- Phụt!!!! Haha hahaha tê...n... tên mày á....hahaha - Thật không may cho nó là nhỏ Mi Mi đang uống nước và nhỏ phun một ngụm nước to vào mặt nó. Lần này, nhỏ không còn yên vị ở trên giường nữa mà đã lăn xuống với đất mẹ lăn lóc cười

-Con "tó" mày lỡ phun nước vào mặt tao thế hả!!!! - Nó hậm hực dùng khăn lau lau nước trên mặt.

- Hahaha ai bảo mày ngu hahaha - Nhỏ vẫn còn cười nhưng " tần số" đã giảm đi một chút

- Đi ngủ đi ngày kia tao phải đi làm rồi đấy. Mai tao mà không dậy sớm được để tập thể dục thì mày chết với tao - Nó tiện tay ném cái khăn trên tay mình vào mặt nhỏ Tiểu Mi đã ngồi dậy được, hậm hực nói

- Rồi.... rồi... ngủ thì ngủ - Nhỏ lau lau giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi, nằm xuống giường, thiếp đi

-----0o0-----

End chap rồi. Nhớ để lại vote và cmt ủng hộ cho Rie nha

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tặng Lương!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ngày Làm Việc Đầu Tiên

Chap này hình Tiểu Mi nha!!!!

-----0o0-----

- Mĩ Mĩ, dậy, dậy.... DẬY NHANH HHHH!!! - Nó vừa hét to vừa cầm cái gối đập liên tiếp vào mặt nhỏ còn đang say giấc nồng

- Cái gì!!!! - nhỏ uể oải ngồi dậy

- Hôm nay là ngày đầu tiên tao đi làm đấy - Nó húng khởi đáp

- Nó liên quan đến tao sao? - Nhỏ ngáp

- Có chứ... Mày nói xem tao nên mặc bộ này hay bộ này - Nó vừa nói vừa vẩy vẩy hai bộ quần áo trên tay.

Nhỏ ngừng việc dụi mắt, bỏ tay xuống, nó nhìn cái đồng hồ rồi nhìn lại điệu bộ của nó, rồi:

- Mày có bị điên không đấy cái con thần kinh kia (au: chị này nhiều bệnh thế =="). Mày có biết bây giờ là mấy giờ không hả... Mới có 5h sáng thôi đấy. Mày đừng t. dậy chỉ để chọn ày bộ quần áo thôi hả!??? - Nhỏ đứng dậy hét vào mặt nó

- Thôi!!! Mà chẳng nào mày cũng dậy rồi chọn cho tao đi.... - Nó nũng nịu

- Trời ơi!!! Đây là đi làm đó con điên. Là đi làm đấy chứ không phải là đi Bar đâu!!! - Nhỏ vừa nói giọng chán nản vừa nhìn đăm đăm vào 2 bộ quần áo

- Ủ. Đi làm mà. Mặc thế này không được sao?? - Nó nhìn rồi hỏi lại về mặt ngây thơ

- Mày coi. Mày đi làm ở cái công ty có tiếng như vậy mà mày mặc quần bò rách với cái áo 2 dây như thế này à. Lại còn cái bộ này nữa, đây có phải đi du lịch đâu mà mày mặc quần short bò với cái áo phông hà. Trời ơi, quý thần ơi, mày mặc thế này chắc người ta phân mày vào tổ lao công mất.... Đây nè, mày mặc cái này với cái này nè.... blah blah - Nhỏ vừa nói vừa lục tủ quần áo của nó vừa luôn tay ném hết đồng quần áo mà nhỏ cho là có thể mặc để đi làm nên chẳng mấy chốc mà người nó đã bị ngập trong quần áo

- Ủ... Ủ... rồi...rồi... để tao vào thay mày ngâm cái loa phát thanh của mày vào đi không khéo vỡ cmn cửa sổ đấy (Q v Q) - Nó nhanh chóng ôm đại một bộ quần áo vào nhà vệ sinh

- Hừ - Nhỏ "hừ" một tiếng rồi lại nằm xuống ngủ tiếp.

1 tiếng sau

- Ấy daa!!!! Sắp muộn rồi - Nó vừa vội vàng ôm cái túi đi làm vừa chạy hồng hộc trên đường như 1 con điên với đôi... guốc của mình (chạy thế mà không ngã mới lạ)

- *Oạch* Ui daa (thấy chưa bảo rồi mà). Đã muộn lại còn ngã nữa. Cái guốc chết tiệt. Tao thề là từ bây giờ tao mà còn thấy cái guốc nào nữa là tao đốt hết luôn (guốc: Q v Q em đã là gì sai) - Nó tức tối nói

- Ấy daa - Nó gượng đứng dậy nhưng lại phát hiện cổ chân phát ra tiếng "rắc".

Nó lê cái xác vào lề đường mà ngồi. À đúng rồi trong phim Hàn thì có cái cảnh này nè xong là có nam chính đến hỏi thăm xong là yêu nhau đấy. Nhưng trong này lại...:

- Cô làm sao vậy? - Hấn đã đứng bên nó từ lúc nào, cất giọng hỏi

- A... Boss!!! Em bị ngã ạ - Nó ngẩng đầu lí nhí nói

- Bị ngã à - Hấn đưa tay xoa cằm... - Ủ - Rồi thần nhiên đi tiếp (Au: cảm thấy hụt hẫng; Boss: có cần ta giết mi không?? *lừm*; Au: em cho Boss vào viện gãy chân nhé *nham hiểm*; Boss: ta giết mi trước đấy *nhìn*; Au: *khóc rùng*)

- Sao Boss phũ vậy??? - Nó ngạc nhiên nhìn hấn

- Hừ - Hấn quay đầu lại - Ngã thế nào thì cũng đừng có đi làm muộn nhé - Thần cmn nhiên đi tiếp (Au: quá phũ *lắc đầu*; Boss:* lừm*; Au: em không có nói Boss nha nha *chạy*)

- Vô tình thật - Nó vừa ngồi ôm gối vờ ngược mắt nhìn bóng lưng to lớn ấy đi dần xa

- Cô có sao không? - Một giọng nam lên tiếng

- Hà??! - Nó khó hiểu quay đầu nhìn thì trong đầu bỗng lóe sáng: "Ồi mẹ ơi!!! Người đầu đẹp trai dữ tợn hà!!!" (hám zai quá mẹ ơi)

- Đây!!! Đây!!! Cô không sao chứ. - Anh hươ hươ tay trước mặt nó

- À... Tôi chỉ bị ngã xịu thôi. Nhưng phiền anh cho tôi quá giang về công ty Black Crystar được không? - Nó bưng tình rồi hỏi

- À... được thôi không sao! - Anh mỉm cười đáp lại rồi đỡ nó đứng dậy
- Cảm ơn anh mà anh là... - Nó đứng dậy rồi tiện thể làm quen
- À quen... Giới thiệu với cô: Tôi là Tần Khanh. Còn cô? - Anh nở một nụ cười lấy lòng
- Tôi là Tiểu Mao. Rất vui được làm quen với anh! - Nó cũng cười đáp lại
- Lên xe tôi đi... Nếu cô không muốn bị muộn - Anh chỉ chỉ vào cái xe đang đỗ gần đấy
- Sao anh biết tôi sắp muộn. Hay là...- anh nhìn thấy Boss của tôi rồi. Nó chưa kịp nói hết câu thì bị anh xen vào
- À. Rồi cô sẽ biết tôi là ai? - Anh cười một nụ cười khó hiểu rồi phóng xe đi

Tại Công Ty Black Crystar

- Chào cô, Tiểu Mao. Phiên cô lên phòng Boss có việc cần gấp ạ. - Vẫn là cô bé lễ tân ngoan ngoãn ấy mở lời với nó
- À. Vâng tôi lên ngay đây - Nó toát mồ hôi lạnh đáp lại

Nói rồi, nó rào bước về phía thang máy và đi vào cái thang máy oái oăm lần trước, bấm số 30. *Tinh* Chẳng mấy chốc mà thang máy đã lên đến tầng 30. Nó hậm hực bước vào phòng Boss.

- Cô đi muộn 15 phút 20 giây. - Hấn nhìn đồng hồ rồi nói

"Sao rõ ràng hấn nhìn thấy mình bị ngã đã không đỡ dậy thì thôi lại còn bắt lỗi nữa...." - Nó nhăn mặt nghĩ khinh bỉ nhưng ngoài lời nói thì lại khác hoàn toàn:

- Boss à!!! Là do em bị ngã đó. Anh cũng biết mà. Anh tha cho em lần này đi... Đừng trừ lương em nhé!!! - Nó giờ giọng nũng nịu

- Cô đã có lương đâu mà đòi trừ -Hấn ngừng đầu lên đáp

- Boss, nhưng mà anh sai rồi.... - Nó còn chưa kịp nói xong thì bị hấn chen vào

- Điều 2/600 luật ở công ty này là gì? (uầy kinh, 600 luật cơ á 0_0) - Hấn nói

- Dạ... Boss luôn đúng ạ - Nó cúi đầu vâng về đầu ngón tay nói

- Vậy thì.... - hấn nhìn

- Dạ... Boss đúng, em sai ạ -Nó cúi gầm mặt

- Tác phong của cô như thế kia à??? Điều 305/600 trong luật là gì? - Hấn lại giờ giọng nói

- Ồ.... dạ dạ là.... -Nó ngẫm nghĩ

- Cô chưa thuộc? - Hấn hỏi

- Dạ chưa - Nó nói giọng đáng thương

- Cô có biết điều cuối cùng trong luật là gì không? - Hấn nhướn mày

- *lắc lắc*

- Cô chưa đọc

- *lại lắc*

- Hôm nay tôi cho cô nghỉ. Về nhà học THUỘC hết luật cho tôi. Mai đến đọc nhé. Không thuộc thì tôi sẽ có hình phạt riêng cho cô đấy - Hấn cười nham hiểm nhìn nó

- Vâng vâng. Vậy em đi nhé. - Nó cười ngốc nghếch nhìn hấn, nghe hấn nói "Ừ" một câu rồi nó rùng mình đi ra khỏi phòng. Trong lòng thầm rủa cái tên chết tiệt đang ngồi ở trong phòng kia.

- Đây cô ơi!!! Cho tôi hỏi này. Cô có phải học thuộc luật của công ty không?? - Nó cau mày hỏi một cô gái vừa đi ngang qua nó

- À luật á. Tôi vớt cái quyển ấy đi rồi đọc rồi cũng có ai kiểm tra đâu mà lo. - Cô ấy tươi cười trả lời

- À vâng cảm ơn cô nhé!!! -Nó cười ngốc nghếch.

Tại KTX

- Tao muốn đốt cả lò cái lão tổng giám đốc công ty tao mất. Người đầu mà ác dễ sợ -Nó ầm ừc nói rồi ngồi phịch xuống giường

- Tiểu thư cứ bình tĩnh. Có gì từ từ nói. Ngồi vậy gầy giường là tiểu thư sẽ được ôm đất mẹ nằm suốt đêm đây. - Nhỏ cười cợt nói đùa rồi khi nhận được cái nhìn sắc lém của nó thì im bặt. Nhỏ ho khan mấy tiếng rồi đổi giọng hỏi lại - Thôi làm sao mà bức thế

- Mà có nhớ cái quyền luật của công ty tao không? - Nó chán nản nói

- Ừ. Có sao - Nhỏ nhăn mày ra vẻ nghiêm túc

- Ông bắt tao học thuộc cả cái quyền ấy rồi mai đến đọc cho ông kiểm tra.

- Phụttt!!! Học THUỘC á. Trong một đêm á. Ông bị vấn đề à.

- Thì thế tao mới nói đây. Mà nói xem tao sẽ như thế nào đây???? TvT

- Thôi. Ai cũng thế thôi. Mày ông ấy chả kiểm tra đâu. Mày cứ chơi, cứ ngủ đi. Mai thế nào ông ấy cũng quên thôi.

- Ồ. Có lẽ mày nói đúng. Tao sẽ thử xem thế nào. Nhưng nếu.... tao mà bị phạt thì mày cứ coi chừng cái đầu mày nhé - Nó nói rồi đưa tay làm động tác cắt cổ

- Mà tao bảo.... mà thôi ngủ đi mai còn đi làm tiếp đây.... - Nhỏ định nói gì đó nhưng rồi lại phẩy tay cho qua

- Ôi.... Tao không muốn đi làm ở cái công ty ấy nữa ĐÁU!!!! - Nó úp gối lên mặt gào thét

-----0o0-----

Rie nói thật là cái chap này nó cứ sao sao ý. Đúng không???? Thôi nói chung là cứ cmt và vote cho Rie nhé. CẢM ƠN!!!!

Chap sau sẽ có sớm thôi tầm giữa tuần sau là sẽ có nhé. :>

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tăng Lương!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cuộc Chiến Giành Mĩ Nam (P1)

Chương này hình Lạc Ngôn nha!!!!

--- ta là dài phân cách ---

"Mèo Con đáng yêu, dễ thương, xinh đẹp,..... Dậy đi nào sáng rồi đây". Một chuỗi những từ ngữ mang tính "tự sướng" của nó được tự nó thu âm lại rồi đặt làm báo thức vì thật sự là nó rất rất là mẫn cảm với ai mà khen nó sến súa như thế nha (au: sướng quá rồi lại còn chối nữa; TM: mi có cần thiết phải chen vào giữa như vậy không hả *giờ nắm đấm*;au: *im bặt - cậm cụi viết)

Nó nghe tiếng báo thức, bật dậy sau 3s. Nhanh chóng làm VSCN, ăn sáng rồi thay quần áo, tất cả các hành động ấy được nó làm nhanh như một cái máy.

- Tiểu Mao này, hôm nay mày có bị đập đầu vào đâu không vậy? - Nhỏ hỏi với giọng hoài nghi

- T-tao vẫn bình thường - Nó uể oải nói

- Ê!!!! Mặt mày bị làm sao thế. Eo! Có bao giờ mày chat phẩn nhiều như thế này đâu mà hôm nay còn chất dày đến mức dùng búa đập mới ra hết thế này hả, Nói tao nghe đêm qua mày làm gì? - Nhỏ sờ sờ cái mặt nó rồi khoanh tay hỏi

- À, thì là mà.... Đêm qua lúc mà mày nói ông sẽ không kiểm tra cái việc bắt tao phải học thuộc luật ý.... Tao vẫn lo vì từ lúc ông mới nhậm chức đến giờ, ông được người ta mệnh danh là " người có quyết đoán", lại còn đi kèm theo cái câu: "Dám nghĩ dám làm" nên cả đêm tao không ngủ được, cứ trằn trọc phân vân mãi là không biết bây giờ có nên ngồi dậy để trở thành một " nhân viên ngoan ngoãn" không. Nhưng cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi thì đến sáng luôn.... - Nó sờ 1 trảng dài, đến câu cuối cùng nó còn định nói thêm cái gì đó nữa nhưng lại bị nhỏ chặn lại

- Thôi! Thôi! Mày mà còn nói nữa là tao nhét gỏi vào mồm mày đấy. Chốt lại một câu cho nó nhanh là cả đêm qua mày không nhắm mắt được chút nào đúng không? - Nhỏ nhanh chóng chặn họng nó lại không để nó kịp mở mồm nói thêm câu nào nữa

- Đâu có, ta có nhắm mắt mà - Nó ngây ngô nói

- Bao lâu?

- Lúc tao chớp mắt á - Nó tí mắt

Mặt nhỏ bây giờ đen như cái đất nồi. Không khí u ám bao quanh nó như tạo thành một vầng "hào quang" màu.....đen -.- Nhỏ phải tự hỏi là từ cái ngày mà nhỏ quen nó thì nó thật sự là nó không có ngu và diễn đạt nhiều lời như thế này. Và cũng không biết bao nhiêu lần mà nhỏ cảm thấy áy náy vì cái cách nói chuyện ngu si của nó.

- Ê... Mì Mì mày đang nghĩ cái chi vậy - Nó hươ hươ tay trước mặt nhỏ

- Tao đang nghĩ xem từ lúc nào mà mày có thể nói những cái câu ngu như thế. Theo trường hợp này mà áp dụng vào thường ngày thì tao sẽ đánh mày đấy. Nhưng nề tình là đêm qua mày không có ngủ được nên tao sẽ không đánh mày nhé - Nhỏ cố gắng kìm chế, nuốt cái cục tức ấy xuống tận đáy lòng, rồi lại tươi tỉnh nói

- Thôi! Tao đi làm nhé - Nó chào

---- Công ty BlackCrystal -----

Nó bước chân vào công ty và ngay tức khắc cái cảnh tượng đập ngay vào mắt nó chính là tất cả các nhân viên của công ty đang tụ tập lại một chỗ (như ruồi bu thức ăn ý) để xem một cái thông báo.

- Alo... Alo!! Mọi người chú ý nhé. Sắp tới trong công ty mình sẽ có một lễ hội thể thao được tổ chức nhé. Và đặc biệt ở đây là: Nhân vật chính sẽ là Boss yêu dấu, đẹp trai và một đối thủ khác của công ty chúng ta: Lâm Tàn Khanh... Hai hot boy, là chủ tịch của 2 tập đoàn lớn sẽ thi đấu với nhau nhằm so xem...fan của ai nhiều hơn. Để biết thêm thông tin chi tiết, xin mọi người hãy đến xem cuộc thi đấu ấy vào lúc 8h sáng ngày mai nhé!!! - Anh chàng nháy mắt tinh nghịch rồi như là đã làm xong công việc lan truyền của mình, nhảy xuống khỏi cái bục ấy rồi tiến về chỗ nó, nở một nụ cười:

- Cô Trương, hôm nay cô đến sớm vậy, vẻ mặt còn sáng suốt, tươi tỉnh nữa chứ... Hôm qua cô có chuyện vui đúng không nè. (Rie: qua đây hẳn các độc giả đã hiểu được tác dụng "siu nhân" của mỹ phẩm a~~)

- Cứ gọi tôi là Tiểu Mao là được rồi. Thực sự thì hôm qua cũng bình thường thôi... không có gì đâu. - Nó cũng tươi cười đáp lại

Lời nói của nó vừa dứt, bỗng nhiên nó cảm thấy sau lưng mình có 2 luồng không khí lạnh từ ừ ập đến. Quay lưng lại thì y như nó tưởng tượng là Boss của nó đang ở phía sau nó, đang bước ra phía cửa. Ủa, 1 luồng khí đã được phát hiện vậy luồng còn lại thì đang ở where??? Thì ra, cái luồng khí còn lại là từ một chàng trai có vẻ mặt khá tuần tú, có body cực chuẩn (Rie: như ta đã nói thì anh này chỉ kém Boss có xiu xiu thôi à ^^^)

- Ê. Mà cái anh này quen quen nha (Ấy daa.... đầu óc của cô để đâu mà đã quên người ta rồi hả) . À, thì ra là anh ấy. Cái anh mà đã đỡ mình khi mà Boss bỏ đi và đã rước mình về công ty a~~ - Nó trầm nghĩ.

- Lạc Ngôn này, anh kia tên gì vậy? - Nó hồn nhiên cất tiếng hỏi

- À, anh này mà cô không biết sao, anh ấy là một người có sức hút mạnh mẽ từ phái nữ đó chỉ có kém Boss và kém tôi thôi - Anh ta vui vẻ nói nhưng bị cái ánh nhìn khó tin vào sự thật của nó đánh ình thì lập tức hắng giọng - Hề hề tôi đùa đấy mà, là tôi, là tôi đứng sau anh ta

- Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi mà - Nó cau mày nhìn

- À... anh ta là Lâm Tàn Khanh là tổng giám đốc của công ty đối thủ mình đấy - anh nói

Tình trạng công ty bây giờ ở dưới đại sảnh được chia làm 4 phần nhỏ: Phần đầu tiên là phần của nó và Lạc Ngôn. Phần thứ 2 là cổ động viên ủng hộ cho đội của Boss. Bên cạnh đó là phần thứ 3 là thuộc thể loại cổ động viên cho Tàn Khanh. Và phần thứ 4 cũng như phần quan trọng nhất và cũng chiếm nhiều diện tích nhất chính là Boss và Tàn Khanh

- Lâm Tàn Khanh / Hàn Dương Tử - Không hẹn mà cả hai cùng đọc tên của đối phương, sát khí cũng từ đó mà tăng lên ngàn ngạt

- Rất vui được gặp lại anh - Tàn Khanh nói giọng khinh bỉ

- Anh thấy vui sao? Tôi cảm ơn nhưng tooi thì không như vậy - Hẳn cũng chả kém, đáp lại một câu làm Tàn Khanh đen mặt

Sau 15' đấu khẩu

-Lạc Ngôn, ra đây -Boss lên tiếng gọi

- Boss gọi em ạ - Lạc Ngôn nhanh chóng chạy đến

- Giữa tôi và Dương Tử, cậu chọn ai? - Tần Khanh nói, miệng nở một nụ cười "không được trong sáng cho lắm"

- Ồ....- Tần Khanh bất ngờ, đầu cứ liên tục quay trái, quay phải

- Tôi nói trước, dù cậu ấy có chọn ai, thì cậu ấy vẫn là người của tôi - Hân nói

- Này nhé, cậu ấy là do tay tôi huấn luyện, rồi mới giới thiệu về đây nên cậu ấy là của tôi - Tần Khanh kéo Lạc Ngôn về phía mình

- Đó, hôm anh nói là đã giới thiệu cho tôi nha, vậy anh ấy phải là của tôi - Hân nhếch môi cười rồi cũng đưa tay ra kéo Lạc Ngôn về phía mình

[ĐG 1: cái này mà cô cho là giành nữ nam đây hử.... ; Rie: không không phải mà; ĐG 2: may quá tôi tưởng là cô cho tranh giành cái ông xấu xấu này chứ, vậy chắc tôi bỏ luôn a~~; Lạc Ngôn: tôi cũng đâu đến nỗi đâu mà mọi người nữ nói vậy *cần áo*; Rie: thôi nha~....Đừng phá truyện củ tui nữa mà *cần áo - khóc ròng]

Sau 10' tranh giành

- Thôi! Thôi! Ngày mai là biết ai thắng, ai thua nha..... Mai có cuộc thi đấu xem ai giỏi hơn rồi đó, mà em lại là người tổ chức chương trình nên làm ơn bỏ em ra đi.... - Sau một hồi bị giằng co dữ dội, cuối cùng "nạn nhân xấu số" đã lên tiếng

- Hừ... là do tôi nê cậu ấy đấy - Cả hân và Tần Khanh đồng thanh nói rồi phẩy áo đi về hai hướng khác nhau

- Ôi... chắc tôi chột mắt - Lạc Ngôn lao đảo đi về phía nó mà thở như kiểu mới bị người ta nhốt trong phòng khí gas vậy

Sáng hôm sau lúc 8h30'

- Tôi xin cảm ơn tất cả các nhân viên của 2 tập đoàn BlackCrystal và WhiteDimond đã đến đây và xem cuộc tranh đấu giữa 2 tổng giám đốc của 2 tập đoàn. Tôi xin giới thiệu, tổng giám đốc của công ty BlackCrystal: Anh Hàn Dương Tử. Là một tổng giám đốc có tiếng tại cái đất nước này, tính cách lạnh lùng, sát khí cao không ai bằng, đã từng dùng sát khí để giết người nhiều lần....- Lạc Ngôn vừa đọc nhưng càng đến đoạn cuối, anh cảm thấy có một sự nguy hiểm không hề nhẹ đằng sau lưng mình vậy như rằng là Boss đang đứng đằng sau và nhìn anh chăm chăm, vẻ mặt như muốn nói " nếu còn mở mồm đọc đoạn tiếp theo tôi sẽ cắt cổ anh cho chó ăn đấy" làm Lạc Ngôn rung mình rồi lập tức chuyển chủ đề

- à... ờm... Và tiếp theo là tổng giám đốc của tập đoàn WhiteDimond: Anh Lâm Tần Khanh ạ..... Là một tổng giám đốc khá có tiếng tại đất nước này nhưng có một tính tình hoàn toàn khác hẳn với Hàn Dương Tử là vô cùng ấm áp và đối xử vô cùng tốt đối với nhân viên.... - Vừa mới ngừng lại chưa được bao lâu thì 1 tiếng "hử" lạnh lẽo vang lên làm cho Lạc Ngôn mồ hôi lạnh túa ra như tắm, trong tâm anh vô cùng phẫn nộ muốn bóp chết cái đứa nào viết bản báo cáo và bắt anh đọc khổ sở như thế này. Anh nhanh chóng thông báo, miệng treo một nụ cười gượng gạo

- Hai thí sinh sẽ trải qua các phần thi nhỏ, gồm có: luyện thể lực, chạy bền, bơi lội, thử độ chịu đựng của dạ dày và cuối cùng là phần thi văn nghệ 0_o

Ngay lập tức có hai luồng khí lạnh tới âm độc phả vào người Lạc Ngôn, ở dưới khán đài thì tiếng xôn xao bàn tán nổi lên rầm rộ khi từ "văn nghệ" chưa dứt được bao lâu.

- Tôi Xin Thông Báo: CUỘC THI CHÍNH THỨC BẮT ĐẦU!!!!

---- End Part 1 ---

Đây, ta ra chap cho các nàng đọc rồi nhé, các nàng đón đọc phần hai tiếp nhé, sẽ có sớm thôi.... Để lại cmt và vote cho Rie nhé!!! Ta yêu mấy nàng nhiều a

Chương này chủ yếu là sự xuất hiện của 2 nữ chính hơi bị ít vì ta muốn tập trung vào 3 bạn nam chính ấy mà. Nói chung là chap sau sẽ đáng mong đợi đấy. Vì nó là về cuộc thi mờ.... Tớ ta sẽ ra cái GTNV mới nhé là nhân vật phụ á.... Nói chung là nhớ ủng hộ ta nhé các readers thân yêu

~~

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tăng Lương!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cuộc Chiến Giành Nữ Nam(P2)

Chương này hình Boss nhá!!!!

-----0o0-----

"Tôi xin thông báo: Cuộc thi chính thức BẮT ĐẦU"

Phần 1: Luyện thể lực

- Và bây giờ tôi xin được phổ biến luật chơi của phần thi đầu tiên. Trước hết mời hai thí sinh của chúng ta sẽ cùng cởi áo ra và chạy 10 vòng quanh cái sân tập này ạ ~ - Ông đội trưởng chuyên phụ trách văn nghệ lên tiếng.

Chưa được bao lâu cả đám người trong hội trường lập tức xôn xao. 50% ở đây là mong muốn được nhìn thấy body chuẩn của 2 Mĩ Nam 0_0. 49,99999% là lo lắng cho hai Mĩ Nam vì cái sân này rộng gấp.... lần cái công viên ấy chứ. và 1% còn lại là hớn hờ, chờ đợi được nhìn thấy Boss phải khổ sở chạy 10 vòng quanh cái sân này (Rie: ta chắc chắn là các nàng biết ai thuộc 1% ấy nhờ :D)

>>>> Sau 10 vòng chạy quanh sân

Hai Mĩ Nam vừa chạy về đến đích và kết quả là: Boss về đích trước Tần Khanh là 0,1s.... Và phần thắng đương nhiên sẽ thuộc về Boss của công ty BlackCrystal (Đội trưởng- ĐT: sao miỡ cướp mất twoif công bố của ta chứ *khóc ròng*)

Phần 2: Bơi Lội

Đang lúc ông ĐT phổ biến phần chơi thứ hai thì nó lại mắc đi vệ sinh. Nó nhanh nhẹn lên xuống trong đám người và đến khi vừa mới ra đến cửa thì nó nghe thấy một câu cuối cùng của ông ĐT:

- Và để cho không khí thêm kịch tính thì tôi xin mạn phép hỏi một điều là có ai là nữ ở đây không biết bơi không ạ. Nếu ai không biết bơi thì xin mời hãy bước xuống đây ạ. Ai bước xuống đầu tiên thì tôi sẽ cho cô gái đó một vinh dự. A!!!! Cô gái kia là người đã xuống đây đầu tiên. nào, xin mời cô ra đây đi ạ

Nó giật nảy mình, quay đầu lại nhìn nhìn ông ĐT như đang nhìn sinh vật lạ rồi nó lấy ngón tay chỉ chỉ vào mình, lắp bắp nói: " T-Tôi sao??"

Nhìn cái gật đầu cái rụt của ông đội trưởng mà tinh thần nó suy sụp như bị rơi xuống cái hố không đáy. Sự tình thì nhìn thấy trai đẹp thì ai chả háo sắc, cả đàn ông như cái ông MC béo béo đang đứng toe toét cười ở đằng kia chắc có lẽ cũng vì hám "trai" nên cứ phải nhét thông lòng hai cái bông ở lỗ mũi. (Rie: Chỉ có vinh dự lớn thế còn thối mốc cái chi). Nhưng cái khổ của nó ở đây là cách đây 15 năm đã một lần nó suýt chết đuối ở cái bể bơi 2M. Lúc ấy nó đang chơi đùa với một con... chó thì bỗng nhiên bị con chó nó đẩy xuống nước mà nó thì lại nắm lùn nên cứ giẫy giụa mãi mà chẳng ngóc nổi một sợi tóc. May mà lúc đó có anh cứu hộ đẹp trai ra cứu thì nó mới thoát nạn. Từ đấy thì con người nó cũng sinh ra hai thứ : Mê trai và sợ nước (Rie: cái mê trai có vẻ là không được liên quan lắm thì phải a~~)

Mà hiện tại thì đang có cả 2 cái thứ ấy ở đây: Trai đẹp và nước... Nó thật sự là bế tắc a

- Nào! Cô ngại gì chứ. Để tôi kêu người giúp cô - Ông Mặt đầy mỡ sấn đến cạnh nó cười cười rồi gọi Tần Khanh ra giúp ông... ném nó xuống nước.

"Ủm" - Nó nhanh chóng được "vớt" thẳng tay xuống nước.

- Rồi... bây giờ thì chúng ta đang có 1 cô gái ở dưới nước và không biết bơi, hãy thử xem tài bơi lội của hai nguwiowif có thể tiến được bao xa và có thể cứu được cô ấy lên không ạ - MC mặt đầy mỡ nói to

- "Ủm" - gần như là ngay lập tức, Tần Khanh nhanh chóng nhảy xuống nước kéo nó lên. Còn Boss Lớn của ta thì chỉ lẳng lẳng đứng nhìn rồi tiện tay ném cái phao xuống nước cho nó bám vào rồi phũ phàng quay lưng bỏ đi (Rie: đùa nhau à... Có cần phải phũ thế không cơ chứ * Phòng má*; Boss: Tôi thích đẩy thì làm sao... Thằng quen rồi bây giờ phải thử cảm giác thua một lần mới biết chứ *cười*; Rie: Quái thú đội lốt người -.-)

Vậy hiển nhiên, nó được cứu lên an toàn và tỉ số hiện tại là 1 - 1

Phần 3: Thử sức chịu đựng của đàn ông à nhầm dạ dày

- Bây giờ là phần thi thứ 3. Tôi sẽ cử cô gái vừa bị "ném" xuống hồ bơi kia sẽ lên gấp thăm 5 món ăn cho cả 2 thí sinh mỗi bên 5 món. Rồi chúng tôi sẽ Mix tất cả bọn chúng lại với nhau rồi sẽ xay ra cho 2 thí sinh của chúng ta uống. Bọn họ sẽ đi bộ quanh hồ bơi và sẽ xem xem ai là người bị nôn ra đầu tiên. -MC mặt đầy mỡ nói giọng nham hiểm

Nó nhanh nhẹn chạy lại bốc đủ mười tờ giấy rồi giật lấy cái mic của MC đọc to 5 món ăn của hai bên. Cụ thể như sau:

- Hàn Dương Tử gồm có: Kim chi, tương cà, trứng, cá, mù tạt

- Lâm Tần Khanh gồm có: Tương ớt, tôm tươi, đậu phộng, bí đỏ

Nghe xong, mặt Hàn Dương Tử lập tức xanh lại. Mặt của Lâm Tần Khanh thì trắng bệch, mắt không còn một giọt máu. Chậm rãi nhìn nhân viên do chính tay mình đào tạo nên hai nữ nam của ta tưởng như bị chúng phản bội chứ. Khổ nỗi hẳn lại bị bệnh đau dạ dày từ nhỏ nên khi nhìn thấy cá và kimchi thì không tài nào mà nghĩ mình sẽ qua nổi cơn này. Tần Khanh thì từ nhỏ đã phải kiêng đậu phộng, nếu chỉ cần anh ăn vào 1 hạt thôi cũng có thể khiến anh mỗi ngày đều được anh Tào ghé thăm trong vòng một tháng đó.

Anh quản lí đưa cho Tần Khanh và Dương Tử hai cái tạp chấ không rõ là gì và có màu không được đẹp cho lắm, rồi bảo Dương Tử và Tần Khanh

uống...

Sau 1s ngâm đắng nuốt cay uống cái "nước" ấy thì Boss lập tức nôn ra găng như là ngay lập tức vì một người suốt ngày nhét cao lương mỹ vị vào mồm lại còn kèm theo cả 1 dạ dày "khỏe" như thế thì làm sao chịu được... Tần Khanh lại giành được phần thắng lần 2 vì sau 2s anh ấy mới nôn a

Tỉ số: 1 - 2

(Rie: Ôi boss đẹp trai của iêm)

Phần 4: Chạy tiếp sức

Tâm trạng lúc này của 2 Boss lớn thật sự là muốn bóp chết cái thằng biên tập nào lập ra mấy cái trò chơi quái đản này (Rie: Anh BT à... em sẽ lập đàn cầu siêu cho anh.... Amen)

Nghe đến cái phần thứ 3 thì cái thú tính muốn giết người ngày một cao hơn. Hai người vào vị trí xuất phát và:

- Vào vị trí xuất phát. Tôi muốn bổ sung một phần là... Ở cái đẳng cuối bên kia có 1 cô người mẫu có thể làm quà cho người chiến thắng phần thi này a...
- Ông MC mặt đầy mồ hôi nói.

Và các Readers êu quý của ta có đoán được ai thắng không a.... Đúng rồi.... Là Boss đấy a!!! Hắn ta lao đến đích với tốc độ ánh sáng vào cây cối hai bên đường đổ ra xuống đất. Bão táp phong ba xuất hiện khiến cho người bay, dép bay, guốc bay tứ tung a

. Cô người mẫu đứng ở trên như súng sừng lăm vì thấy trai đẹp mờ - -. Nhưng sự thật không như là mơ... hắn ta lao đến, gần hơn, gần hơn, cô người mẫu đang tay ra. Gần hơn nữa và hắn lao đến, ôm trọn lấy cái..... NHÀ VỆ SINH!!! 0_o

(Rie: dạ... anh Boss vẫn phủ như ngày nào a ^^~)

Tỉ số bây giờ đang bằng nhau a: 2 - 2

Phần 5: Văn Nghệ

Hai anh vì không có tào lè gì nên quyết định sẽ diễn kịch cùng nhau. Và vở kịch này cũng do anh BT mà ta vừa mới lập đàn cầu siêu dàn dựng đấy a.

- Và vở kịch: Nàng công chúa ngủ trong rừng xin được bắt đầu. Với 2 nhân vật chính ở đây là: Công chúa: người đảm nhiệm là Boss a. Còn chàng hoàng tử mang nộ hôn thần thánh là do Tần Khanh đảm nhiệm đấy a.

----- Sau 1 ngày mệt mỏi -----

Sau buổi kịch diễn ra không được tốt đẹp cho lắm vì Boss nhà ta nhất quyết không chịu mặc váy và không chịu đọc lời thoại nên đã phải để ông MC mặt đầy mồ hôi thế chỗ và nghiêm nhiên là hoàng tử Tần Khanh phải trao nộ hôn đầu cho ông. (Rie: khổ thân quạ)

Và tất nhiên là anh BT bị Boss sa thải ngay sau hôm ấy và cũng bị Tần Khanh hạ đo ván một cách đẹp đẽ.

_____ End _____

Có vẻ ngắn nhỉ. Cho ta xin lỗi nhé. Nhưng vì là ta thương các nàng quá nên ta đành chấp mới đấy ợ... :3 Có ai thương ta không. Nếu thương ta thì cmt với vote ủng hộ cho ta nhé. Và nhớ là phải cmt đấy cho ta vui nhé.... Thôi ta đi khò đây a

Êu chương *hôn gió*

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tăng Lương!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đại Tỷ Vương Thu Nhi

Hé lô các readers thân yêu của ta :3... Cảm ơn mấy nàng đã ủng hộ truyện của ta nha!! Ta thật sự xin lỗi mở nàng vì sự chậm trễ này nha. Là tại vì do là cái Wifi không nặn nhà ta ấy mà. Định chiều hôm qua đăng nhưng mà đùng một cái nó lại mất wifi thế là đành để đến hôm nay đăng đấy. Cho ta xin lỗi nha!! Thôi mấy nàng đọc truyện vui về nhé!!

----->>>

Kết thúc buổi thi đấu hôm ấy, mọi người ai cũng hào hứng vui vẻ nhưng lại có người vô cùng khổ sở. Và nó là một trong những thanh phần khổ sở ấy. Vậy mà chỉ mới hết hôm ấy thôi mà ngay hôm sau đã có một bài kiểm tra sát hạch cho những nhân viên mới vào làm như nó và cũng là để phân công

công việc luôn.

-----ta là dài ngắn cách buổi họp-----

- Với những nhân viên mới như mọi người thì ai cũng phải có một công việc hoàn chỉnh. Vậy nên hôm nay tôi quyết định sẽ phân công như sau:

-..... làm với.....

-.....

-.....

(Mấy chỗ trên không liên quan nên ta không ghi nha)

- Cô Trương, cô sẽ làm với Trưởng Phòng Vương Thu Nhi nhé.

- Boss! Em muốn đặt câu hỏi - Nó nghe xong phần phân công của mình thì bật dậy, giương cái bản mặt ngơ ngác lên hỏi

- Ừm...

- Tại sao mọi người lại làm việc với những nhân viên bình thường còn em thì lại được làm với trưởng phòng ạ.

- Tại vì một người không có kinh nghiệm như cô và cũng có cái IQ lẹt đẹt như thế thì phải làm với trưởng phòng cho nó khá lên

- IQ của em không hề thấp ạ. Và em cũng đâu đến nỗi ngu lắm ạ - Nó chu mỏ, cúi đầu nói mà giọng nó càng về cuối thì càng nhỏ

- Không ngu? Tôi có bảo cô ngu không, cô Trương. Và lại một người còn nhầm cả thang máy nhân viên với thang máy của Tổng Giám Đốc thì IQ nó sẽ bị xếp vào cái loại nào hả - Hắn nhướn mày, nói một cách thần nhiên

Nghe vậy, mọi người trong phòng họp lập tức xì xào bàn tán làm nó ngượng chín mặt. Thấy tình hình có vẻ không ổn mà hắn còn tỏa sát khí thì ngay lập tức Lạc Ngôn lừa lừa mọi người ra khỏi phòng như lừa vịt nên hiện tại bây giờ chỉ còn 5 người (Rie: cái này tỷ nữa sẽ biết vì sao nhé ^^)

-----ta là dài phân cách khoảng thời gian im lặng-----

- Ấy... da... nếu bây giờ anh vẫn cứ nhìn cô ấy và cô ấy lại nhìn lại anh như vậy thì bao giờ mới kết thúc được buổi họp đây - Một chàng trai ngồi cạnh hắn lên tiếng than vãn làm cho nó hết sức ngạc nhiên vì chỉ trong mấy ngày vừa qua thôi, tất cả mọi người trong công ty không một ai dám nói với Boss với cái thái độ như vậy

- Thôi được rồi! Giới thiệu với cô, đây là Trưởng phòng Vương Thu Nhi - Lạc Ngôn nhanh chóng lên tiếng ngắt lời

Theo như tay của Lạc Ngôn chỉ thì nó nhìn thấy đây là một đại tỷ chuyên về..... trà. Vì sao? Tại vì là trong tình huống cấp bách như thế này mà tỷ ấy vẫn có thể ung dung ngồi uống trà một cách thần nhiên như vậy.

- À tôi quên, đây nữa. Đây là phó tổng giám đốc Hàn Phương Thư (Rie: nghe tên ổng như con gái :P)

- Kết thúc nhanh đi, tôi còn phải đưa bạn gái đi ăn nữa chứ. - Phương Thư nhanh chóng kết thúc cuộc họp rồi lừa tất cả mọi người ra về.

- Cô là... Trương Tiểu Mao nhì! - Nhi tỷ tỷ lên tiếng khi hai người đang trên đường đi về phòng làm việc

- Dạ vâng, chị là Thu Nhi phải không ạ - Nó bắt giắc giật mình, rồi hỏi ngược lại

- Gọi ta là tỷ tỷ rõ chưa. - Thu Nhi lập tức trừng mắt nhìn nó

- À, vâng tỷ tỷ

- Vậy cô đã biết nhiệm vụ của cô là gì chưa?

- Dạ, em chưa ạ

- Rồi, Chiều nay 5h 30' 15 giây cô đến quán cafe bên kia đường nói chuyện với tôi nhé. Nhớ là không được chậm 1s nếu chỉ cần 1s mà cô đến muộn thì cô sẽ không còn được làm việc với tôi nữa đâu

----- Buổi chiều lúc 5h 29'-----

(Rie: ta phải đến trước hắn 1 phút để canh đấy, không tỷ tỷ bắt giết chết)

Nhìn vào đồng hồ bây giờ là 5h29' nó tức tức mặc lại áo, sửa sang lại dung nhan một chút rồi xách cái túi lên chuẩn bị đi.

Lúc nó đặt được chân vào quán cafe là 5h30' chuẩn. Nó nhanh nhẹn tìm cái bàn mà Thu Nhi tỷ tỷ ngồi rồi nhanh chân chạy đến đó

- Dạ, tỷ tỷ em đến rồi.... đây... ạ... - Nó cúi gập người, thờ hồng học nói

Nhưng lại có người lầm tưởng là nó đang gập người để chào mình một cách ngoan ngoãn thì vui sướng ra mặt, nói: " Em không cần phải làm thế, cứ chào ta bình thường là được rồi"

Nó ngừng mặt lên nhìn Thu Nhi tỷ tỷ bằng đôi mắt ngạc nhiên trong đầu thâm nghĩ : " ngoài bệnh nghiện trà kinh niên, tỷ ấy còn bị hoang tưởng nữa sao?? Cái này cần xác định thêm"

Nó ngồi xuống bàn và đập ngay vào mắt nó là cả một cái bịch trà to tướng đang được Thu Nhi tỷ tỷ "từ từ" thưởng thức.

- Tỷ tỷ, em thấy đây là quán cafe mà, trong menu còn không có lấy 1 cốc trà, sao tỷ có nhiều trà vậy?

- À, chắc em mới vào nên không biết, nhà chị có truyền thống về trà,... Trà này là trà xanh này, trà này là do bố chị đi công tác mua về này, với lại đây nữa..... blah blah.... - Thu Nhi tỷ tỷ ngồi nói chuyện không ngừng nghỉ về các loại trà làm nó cứ gât gât gù gù rồi ngủ đến lúc nào không hay.

- Chị à, đây là quán cafe mà, sao chị lại mang cả trà vào đây được ạ? - Giọng cô nhân viên vang lên

Nó búng tỉnh, lấy tay dụi dụi mắt, định há mồm ra nói đỡ thì nghe thấy bên kia cũng lên tiếng:

- Hô hô, em không phải lo, trà này là của chị mà, không cần phải khách sáo đâu. Chị không lấy cắp của các em đâu mà lo - Nhi tỷ tỷ cười hô hô rồi phẩy phẩy tay nói với cô nhân viên kia.

Mặt của nó với cô nhân viên kia lập tức đen lại.

Noron thần kinh nó hoạt động rồi tự động bật ra 1 câu trong đầu: Xác định: Áo tưởng cấp độ một

- Sao mặt em lại đen như thế kia hả. À, hay em sợ chị làm bấn đúng không, cứ yên tâm nếu em muốn chị đền cái gì thì cứ nói, công ty của chị ngay bên đường kia thôi

Khỏe miệng cô nhân viên kia giật giật, rồi ậm ờ chào vài câu rồi đi luôn, điệu bộ của cô nàng như đang trốn tránh cái gì đó kinh khủng lắm

Nơ ron của nó lần 2 hoạt động tự xác định một câu: Thần kinh cấp độ 2 ="

Cũng phải thôi, làm gì mà lại không sợ được. Nó mới chỉ ở cạnh tỷ tỷ này có hơn chục phút mà người liên tục toát mồ hôi lạnh. Mặt thì tái mét.

- Ê! Cả em cũng bị làm sao thế Tiểu Mao. Mặt cũng tái mét như là bị bệnh nặng ý. Để chị tặng em cái này! - Đại tỷ nói rồi đưa cái túi xách tay lên lục lục

Nghe thấy quả là mắt nó sáng như đèn pha ô tô. Mặt hồng hào như vừa được truyền đam

Sau một hồi lục lục thì tỷ ấy lôi ra một cái hộp rồi nói liên mồm: Đây hộp trà gừng này sẽ giúp em cảm thấy khỏe hơn đây. Đây nhé: để chị kể cho em nghe nguồn gốc... - Chưa để Thu Nhi tỷ tỷ nói hết câu thì nó đã chặn lại:

- A... tỷ tỷ à, mẹ em vừa mới gọi về nhà này. Mai chúng ta sẽ đi du lịch đó. Tỷ mau về nhà nghỉ ngơi đi nha.

- À, ừ. Nhưng em không muốn nghe nữa sao. Nó rất hữu ích đó.... Tiểu Mao à, Tiểu Mao - Thu Nhi gọi với theo cái bóng đang đi xa dần của nó.

----- End chương -----

Chương này ngắn nhĩ. Cơ mà mấy nàng thông cảm nhé. Tại ta voets xong định đăng từ sáng mà xem lại nó bị xóa còn có 1 nửa nên mới ra chậm thế này. Kamsamita

~Ta muốn thông báo với mấy nàng thế này: Chà là ta đang cạ ý tưởng với lại lười viết quá nên ta sẽ drop cái fic này sau khi nó đạt 16k view nha. Cũng sắp rồi!

Ta muốn nói một lời cuối cùng với các nàng là: Vĩnh biệt mấy nàng!!! *khóc ròng*

Ta cũng muốn nói 1 câu nữa là: Mấy nàng đã ăn phải quả lừa của ta một cách ngoạn mục. Hahaha *chấm nước mắt*

Thôi đùa tỷ thôi. Mà mấy nàng nhớ vote, nhớ là phải cmt nhiều thật nhiều cho ta vui ta còn đăng chương mới nữa chứ. *cười*. Chương mới sẽ có trong tuần này và ai mà giật được tem chương này. Chương sau ta tặng người ấy nha. Yêu yêu!!!!

(À mà ai mà không bị lừa nhần tin cho ta nhá!)

Bye bye!!! *vẫy vẫy*

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tặng Lương!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Giới Thiệu Nhân Vật Mới

Hàn Phuong Thu: 19 tuổi o_0. Là phó tổng giám đốc của công ty Black CryStal. Đẹp trai, hào hoa, galant. Gái theo thành bầy. Vô cùng lãng nhãng, thay người yêu như thay áo. Từ sẽ không bao giờ thiếu được trong từ điển của anh ta là : Gái. Cung hoàng đạo: Kim Ngưu.

Vương Thu Nhi (tỷ tỷ - đại tỷ): 22 tuổi. Là trưởng phòng của nó. Kiêm phụ trách hướng dẫn công việc của nó. Mang khuôn mặt xinh xắn. Tính tình khá hiền lành nhưng đôi khi thì cực kì nghiêm khắc. Là một đại tỷ nổi tiếng được cả công ty biết đến nhờ tài năng biết tuốt về: TRÀ và CHÈ. =^=. Từ không thể thiếu trong từ điển của tỷ ấy là: trà và chè luôn :)). Cung hoàng đạo: Cự Giải.

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tặng Lương!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chuyến Du Lịch Xui Xẻo

Hé lô mấy nàng!!! Ta đã trở lại rồi đây! Giữ đúng lời hứa rồi nhé. Cái hình trên là của tỷ tỷ Đại Trà độ :3. Mà hình như cái trò đùa của ta ở cuối chương trước chả ai mắc mớ mà mặt ai cũng thấy rất chi là bình thường chả có gì gọi là bất ngờ cả *đau lòng* chả nhẽ ta lại drop thật. Nói chung là ai thích đọc cái fic này thì can ta cái đi không đến lúc ta lên con ta lại drop thì khổ... Thôi! Lâm nhắm thế đủ rồi! Mấy nàng đọc vui vẻ nha! *vậy vậy*

Sau khi thoát khỏi tỷ tỷ "đại trà" thì nó tức tốc chạy về KTX. Lên phòng, ném cái túi sang một bên, vơ cái tay lấy đại một cái mặt nạ trong hộp đắp lên mặt mà con chả thèm tẩy trang nó nằm vật luôn lên giường. Nhưng một lúc sau....

- A!!! Maaaa! - Nhỏ vừa vào phòng thì hét lên thảm thiết làm nó vừa mới chợp mắt được ít phút đã bật dậy

- Cái gì! Ở đâu! Ma gì? - Nó sờ một tràng

- À! Ra là mày à! Làm người ta hết hồn hà - Nhỏ vuốt vuốt ngực

- Sao mày nói tao ma. Mày trù ẻo tao đấy à?

- Mày nhìn hộ tao cái hình hài của mày trong gương đi rồi phán nhé - Nhỏ nói rồi đưa cái gương ra trước mặt nó

- Ôi! Quý thần ơi! Cái mặt xinh đẹp của con (Rie: chị một quá sinh ảo tưởng sao? =^=)

Mặt mũi nó bây giờ thì hốc hác, đã vậy lại còn trắng xoá vì cái mặt nạ. Mắt thì đỏ lừ như bị thiếu ngủ lâu ngày. Môi thì nhoe nhoét son, đỏ như máu. Nhìn cái bản mặt như vậy thì làm sao mà nhỏ có thể không hét lên được khi bây giờ trời đã tối mà trong phòng lại có một con bé như cái xác chết nằm trong phòng.

- Mày lại làm sao mà mặt mũi lại như thế này. Hay ông tổng giám đốc ấy lại làm gì mày hả? - Nhỏ lo lắng hỏi (Rie: làm gì là làm gì? Ôi cái đầu óc đen tối của tôi)

- Không ta không bị ông ấy làm gì cả. Chỉ là bị nhân viên lâu ngày do chính tay ông ấy đào tạo nên bắt nạt tao thôi - Nó chán nản trả lời

- Là như thế nào? Kể đi

- Ủ! Đây....

----- Dài phân cách khoảng thời gian hồi tưởng -----

- Ôi! Công nhận bá kinh thật - Nhỏ xoa xoa cằm nói

- Thế tao mới nói chứ

- Mà mai trường mình được nghỉ hè rồi đấy. Mà tao quênmày nghỉ hè từ giữa năm rồi còn đâu - Nhỏkhinh khỉnh nói - Mai nghỉ làm một bữađi quẩy với tao đi

- Thôi! Mai tao phải đi du lịch với công ty rồi

- Được đi chơi mà mày còn nói "phải"

- Một cái đũa nhân viên mới như tao phải đi là đúng mà. Thứ nhất là phải đi khảo sát mấy cái công ty con bên đấy. Thứ 2 là lần này taophải đi với Đại tỷ và ông tổng giám đốc với mấy nhân viên luôn à quên còn cáiông phó tổng mới về nữa.

- Tao thật sự là không muốn đi đâu - Nó giãy đành đạch

- Sao lại không muốnđi? - Nhỏ nhăn mày khó hiểu hỏi

- Nếu muốn đi mà bình an thì mày phải có một thân kinhthép và có một cái tai tốt - Nó gật gù ra vẻ hiểu biết

- Sao lại phải thế?

- Thì một thân kinh thép để có thể chịu được cái mùi sátkhí nồng nặc của ông Boss và có một cái tai tốt để có thể tiếp thu và tiêu hóadược hết nhưng cái mà Thu Nhi tỷ tỷ ấy " giảng dạy" về trà. Hiểu chưa?

- À! Ra thế.... Với một cái đũa có thân kinh làm bằng nhựavà một cái tai như mày thì chỉ có đường mà cắm đầu xuống đất mà tồn tại thõicon ạ! - Nhỏ nói

- Tao biết nhưng mà tao phải làm gì bây giờ!!! - Nó kêuoa oa

- Tao đã có cách giúp mày đổi lại được mấy cái trên - Nhỏmặt nguy hiểm

- Cách à! Cách gì? Cách gì? -Nó ngồi bật dậy

- Uống thuốc an thần vào là xong mà - Nhỏ cười cười

- Thuốc an thần à.... Ý hay! - Nó gật gù rồi chỉnh lại nhansắc, cầm cái túi chạy xuống hiệu thuốc

----- Sáng hôm sau -----

-Quần áo ?

- Có

- Đồ đạc?

- Có

-Đồ trang điểm?

- Có

- Thuốc an thần?

- Có

- Tốt đủ rồi, mày đi may mắn nhé - Nhỏ vỗ vỗ vai nó

- Ủ. Cảm ơn mày. Mày làm như tao đi đánh trận không bằnggý. May với chả mắn - Nó cười cười rồi vẫy tay chào nhỏ - Bye mày. Tao đi đây

Nhỏ đưa tay vẫy lại. Nó ôm cái balo đi xuống nhà. Leo lêncái xe ô tô của công ty đứng trước của KTX.

Nó ngồi vào cái ghế còn trống bên cạnh Thu Nhi tỷ tỷ. Ynhư rằng khi nó vừa ngồi xuống thì:

-Tiểu Mao... Em đến rồi á hả. Hôm trước em về sớm quá. Lànhị còn chưa nói xong. Đây chị tiếp tục nhé!

" Về có vẻ sớm nhĩ. 9h30' của tôi đó mẹ trẻ" - Nó đỏ mồmhỏi lạnh nhĩ

Ngồi nghe tỷ ấy nói huyền thuyên một hồi nên nó cũng đambuồn ngủ. Vừa định chợp mắt thì nghe tiếng mấy chị nhân viên ngồi dưới nói chuyện:

Chị 1: Hôm nay phải đến đây là 4 tiếng đồng hồ đấy. Tòithấy ngứa ngáy quá. Đã mấy ngày rồi tôi không được làm rồi

Chị 2: Tôi cũng vậy. Khó chịu lắm. Chả bù cho cái chị hàng xóm nhà tôi, ngày nào cũng làm được. Sướng thật

Chị 1 lại nói: Công nhận đấy. Mà bà đấy là lần trước chị đưa cho bà ấy cái thuốc đấy hả. Tốt không!

Chị 2: Thấy bà ấy bảo tốt, ra được thì thích lắm

Chị 1: Đấy tối bảo mà. Cứ hôm nào mà thấy buồn buồn ý thức lấy ra mà uống đảm bảo tốt mà thích nữa. Mấy hôm nay tôi không uống rồi nên mới thế đấy chứ

Nó ngồi trên nghe mà mặt đã đỏ lựng từ lúc nào. "Trời ơi...cái gì vậy! Cái gì mà ra thì sướng lắm. Chả nhẽ lại là cái chuyện.... Ôi mẹ ơi!" Nó nghĩ thầm rồi ôm mặt. Thế nào rồi nó lại quyết định vênh tai nghe tiếp thì vờ hay nghe được nốt câu cuối cùng:

Chị 2: Tôi phải công nhận là cái bệnh táo bón này nó khó thật đấy. Mãi mới ra được. Thỉnh thoảng tôi còn phát ốm lên vì nó ấy chứ

Chị 1: Chị cứ uống cái thuốc ấy nhiều vào đảm bảo là chỉ trong 1 tuần thôi là chị sẽ thấy khá lên ngay.

Là do mấy chị ấy nói ẩn ý quá hay là do đầu óc nó quá "trong sáng" nhỉ. Thật là tội nghiệp ấy cái đầu óc đen tối mà!!! Nó lại ngồi sang bên cạnh, Thu Nhi tỷ tỷ ấy vẫn thao thao bất tuyệt, thỉnh thoảng lại còn lấy cả giáo cụ trực quan nữa chứ Haizz!! Nó bỏ qua tỷ ấy rồi nhìn xung quanh có một số người ngồi gần nó cũng đỏ đỏ mặt lại còn ho khò khè. Chắc đầu óc của họ cũng chả kém gì nó. Có khi còn hơn thế ấy chứ (Rie: Thông cảm thông cảm, đầu óc của con t/g này cũng chả kém gì ^^)

----- 3 tiếng sau -----

- Tiểu Mao! Tiểu Mao! Dậy đi em. Đến nơi rồi này! - Thu Nhi tỷ tỷ lay lay nó dậy

- Hà.... Đến rồi à. Nhanh vậy - Nó dụi mắt rồi đứng dậy lấy cái vali rồi theo chân tỷ tỷ về phòng

Trên đường, tỷ ấy vẫn cứ huyền thuyên không ngưng về cái vấn đề.... gì không nói chắc cũng biết nhỉ? = "=.

- Mà em cũng kì thật đấy. Chị còn chưa nói đến các loại trà của Anh mà em đã ngủ rồi sao!!! - Đột nhiên tỷ ấy trách móc làm nó hơi giật mình

Nó ậm ừ vài câu là do mình quá mệt nên mới ngủ, cũng may là vừa vào trong khách sạn để lấy chìa khóa phòng chứ nếu không thì chắc nó đã phía nghe tỷ tỷ ấy nói thêm về trà của người Anh rồi

- Mỗi phòng bây giờ sẽ có 3 người nhé. - Ông quản lí "mặt đầy mồ" nói (Rie: Có nàng nào nhớ ông này hôm vậy nè ^^)

----- 5 phút chia phòng -----

- Phòng của cô Trương với trưởng phòng Vương thì chỉ có 2 người thôi nhé! - Ông ngừng mặt lên nhìn nó từ trên xuống dưới rồi nói tiếp - Được rồi, mọi người về phòng đi. Tối nay chúng ta nghỉ tại đây, ngày mai bắt đầu đi nhé.

Nó kéo cái vali về phòng. Lôi cái laptop ra nghịch chưa được vài phút thì nghe tiếng người gõ cửa

- Đề em mở cửa cho - Nó nhanh miệng nói với tỷ tỷ rồi chạy ra mở cửa phòng. Nụ cười tươi rói của nó như bị đóng băng lại

- B-Boss!! Anh làm gì ở đây vậy ạ? - Nó giật giật khóe miệng nói

- Còn hỏi nữa. Là tôi dọn đến đây ngủ chứ sao! - Hắn mang về mặt thần nhiên, chân mày hơi nhăn lại trả lời nó

- S-Sao lại ở đây ạ? - Nó vẫn chưa hết ngạc nhiên hỏi lại

- Thì tại vì có mỗi phòng cô là hai người chứ còn gì nữa

- Nhưng mà một người như anh chắc hẳn phải có tiền để đi thuê phòng khác chứ ạ?

- Đúng vậy! Tôi đâu có thiếu tiền đâu. Là vì cái khách sạn này hết phòng thôi. - Hắn thần nhiên nói - Còn bây giờ thì đi ra cho tôi vào đi

- Nó nghe cái giọng điệu hống hách ấy vang lên thì người tự động dẹp sang một bên

"Với cái điệu bộ này của anh thì có thể cầm dao uy hiếp một cái phòng nào đó rồi vào đó ở cũng được mà. Phiền gì đến tôi chứ" - Nó nghĩ thầm trong bụng

- Vậy, tối nay anh ngủ đâu - Nó dè chừng hỏi

- Trên giường. - Hắn vẫn dán mắt vào cái điện thoại trả lời

Lúc ấy, thì Thu Nhi tỷ tỷ chạy ra:

- Cái gì mà âm ỹ vậy Tiểu M... - Lời còn chưa nói xong, mắt tí ấy đã biến từ mắt một con người bình thường thành mắt của một con người biến thái... Vô cùng biến thái a~.

- Boss! Sao anh lại ở đây ạ? - Thu Nhi tỷ tỷ hớn hờ nói

- Tối nay tôi ngủ ở đây. Nếu ngày mai mà có phòng thì tôi sang đây ở, còn nếu không thì.... - Hấn nhón nhờ trả lời

- Oa, oa..... Tiểu Mao chị bảo này... - Tỷ tỷ quay sang kéo kéo nó quay lại, mặt còn biến thái gấp 5 lần về mặt trước.... - Là Boss đó chính là Boss đó, Tiểu Mao à

- Ấy guu... em biết là Boss vô si rồi mà... Tỷ tỷ không phải nhắc nhiều vậy đâu - Nó phẩy phẩy tay nói, sau lưng lại có một luồng sát khí mới xuất hiện

- Cô vừa mới nói ai vô si - Hấn từ bao giờ đã đứng sau lưng nó làm nó hú hồn, tỷ thì được gấp lại tổ tiên

- Ấy ăy, hai người cứ nói chuyện vui về nhà... Tôi xuống nhà mua ít đồ - Tỷ tỷ thấy tình thế có vẻ không được tốt cho lắm, liền linh đi lánh nạn trước

" Tỷ muội với nhau bao nhiêu lâu nay mà nay tỷ ấy nỡ bỏ mình mà đi như thế sao" - Nó nghĩ rồi khóc thầm trong lòng (Rie: tỷ muội với nhau mới có 1 ngày hà ==")

- Sao cô nói tôi vô si như vậy.... Cô là nhân viên của tôi đó - Hấn nói, mặt bắt đầu đen lại, sát khí cũng từ đó mà tăng lên, không khí hiện giờ đã tụt xuống mức âm độ

- À, em k-không có ý đó đâu Boss.... Thật sự là không có ý đó mà.... - Nó bị giọng nói lẫn về mặt của hấn kéo về thực tại

- Không thì tốt - Nói rồi hấn cứ tiến lại gần nó hơn, càng gần bao nhiêu thì nó lại lùi đi bấy nhiêu

- Boss à! Anh làm gì vậy - Nó vừa lùi vừa hốt hoảng hỏi

- Tôi chỉ làm việc của tôi thôi - Mặt hấn vẫn tỉnh bơ

Đầu óc nó phải nói là thật sự là đen tối nha. Cái cảnh này nó thấy ở đâu rồi đó. Trong phim..... nha!!!! "Không được không được, mình phải ngăn hấn ta lại" - Nó nghĩ thầm

- Dừng lại - Nó đột ngột hét lên làm hấn hơi giật mình

- Cô làm gì vậy? - Hấn cau mày hỏi nó

- Boss! Anh định làm gì em vậy? - Nó run run, mặt đỏ bừng hỏi

- Tôi chỉ muốn đi tắm thôi mà - Chân mày hấn nhăn tít lại, đưa tay lên chỉ ra sau lưng nó

Nghe hấn nói vậy, nó mới ngu ngơ quay mặt lại và nhận thấy là nó đang dựa vào cánh cửa nhà vệ sinh. Nó lập tức nhảy ra bên cạnh nhìn thấy hấn vào hấn nhà vệ sinh rồi mới quay qua, nằm sập xuống giường, thở dài thườn thượt (Rie: Hầy hầy, đầu óc đen tối nó cũng khổ =]])

----- 15' sau -----

Lúc hấn vừa mới ra thì tỷ tỷ thò cái mặt vào phòng. Nó ngồi xem tivi với Thu Nhi tỷ tỷ mà không khỏi lăm lăm bấm chữa rửa làm tỷ ấy cứ phải cười trừ cả buổi tối đến mức suýt sái quai hàm

Sau một lúc thì tỷ ấy mở miệng nói: " Tỷ nữa chị đi quẩy với đám bạn chị, chắc sáng mai mới về. Em có muốn đi không"

Nó nghe thế định buột miệng phát ra câu" em không đi" thì bỗng nhớ về cảnh tượng chỉ có 2 con người 1 nam 1 nữ ở trong phòng buổi tối, nó lại thay đổi ý định, gật đầu lia lịa

Hấn từ bên giường bên kia hạ cuốn sách xuống, cất giọng: " Tôi cũng muốn đi"

Tỷ tỷ nghe thế, mặt vui như vỡ được vàng, nhanh chóng gật đầu, miệng không ngừng nịnh nọt cái con người kia.

Còn nó thì sao?! Nó đã hóa đá sau cái câu nói của lão ấy rồi. Chả nhẽ bây giờ lại hét lên cái lí do mình muốn đi cùng một đồng người lạ mặt, không muốn ở nhà với hấn. Nhưng nghĩ lại như vậy thì sẽ bị trừ lương mà cũng có khi bị đuổi việc chứ chẳng hay.

----- 10h đêm -----

Nó ngồi một góc như con tự kỉ nhìn đám người lố nhố ngoài kia nhảy nhót. Trông một giây phút định mệnh nào đó, nó liếc mắt sang bên cạnh thì nhìn thấy hấn cũng đang trầm ngâm ngồi gần đó. Vậy là nó không bị tự kỉ một mình rồi. Mà khoan nó có hai mình thì lo gì tự kỉ nữa. Nghĩ vậy, nó xích lại gần hấn rồi nâng 1 chén rượu: " Boss! Đêm nay vui, anh uống với em một ly nhé?"

- Tôi không uống. Và tôi cũng thấy cái vẻ mặt cô không có gì là vui cả.

- Ấy, ấy, em vui mà.... Uống đi, sao anh không uống vậy?

- Tôi bị bệnh dạ dày, không uống được - Hấn trầm ngâm

- V- vậy à, thế thì coi như là em uống hộ Boss luôn nhé! - Nó cười cười rồi nốc hết 1 li rượu

2 li

3 li

4 li

N li

Nó không nhớ rõ nó đã uống bao nhiêu li, chỉ lơ mơ nhớ rằng có ai đó bế nó về khách sạn rồi sau đó thì nó ngủ như một cái xác không biết trời trăng gì

----- Sáng hôm sau -----

- A.....A.....a.....!!! Nó hét toáng lên như lợn bị chọc tiết

Làm sao mà không hét được khi trước mặt nó giờ là một mỹ nam đang ở trần, mái tóc vẫn còn ướt. Khuôn mặt đẹp như tượng tạc đang cau mày nhìn nó như sinh vật lạ. Cánh tay thon dài vẫn còn cầm cái khăn lau lau đầu. Tất cả những gì của hấn đề như đang nhìn về phía nó như một sinh vật lạ.

- Nhìn đủ chưa? - Hấn vẫn bình thản lau đầu hỏi nó

- Boss!!! Em nhớ là hôm qua chỉ có em uống mà. Sao anh lại như thế này? - Nó hốt hoảng lấy hai tay che mắt

- Ha - Hấn bật cười một tiếng - Cô nghĩ tôi có thể ở trần như thế này mà đứng trước mặt cô sao. Cái này là tại cô đó...

Nó từ từ mở tay che mắt, nhìn lại hấn từ đầu đến cuối rồi cố gắng vắt hết chất xám ra nhớ lại xem hôm qua mình đã đắc tội gì mà bây giờ lại thành ra như thế này...

- Hầy..... - Nó vò đầu, vắt hết chất xám rồi, bây giờ mà vắt nữa đến chất đen là mọi thứ sẽ đi chệch theo một hướng khác.....

- Không nhớ hả - Hấn cất tiếng hỏi

Nó nhanh chóng gật đầu, ngừng mặt lên nhìn hấn. Hiện tại thì hấn đã mặc một chiếc áo thun màu xám, đứng khoanh tay nhìn nó. Đôi lông mày thanh mảnh khẽ nhướn lên - " Tôi có nên kể cho cô nghe không nhỉ?"

Nó gật đầu

- Hôm qua, sau khi cô uống say, liền nói linh tinh thứ gì đó như là chửi tôi là đồ vô sỉ rồi còn một số thứ khác nữa. Bạn cô cũng uống đã say nên tôi phải bắt đắ dĩ đưa cô về...

" Tôi có thật sự mong anh đưa về à" - Nó nghĩ

- Trên đường đi, cô liên tục hát hò linh tinh lại còn quơ tay quơ chân lung tung thế nào mà con nhấn vào chân ga của tôi, làm tôi không cách nào dừng lại được mà đành trước lại đang đèn đỏ. Tôi thế nào cũng không thể để cô trả hết tiền bồi thường mấy cái xe đằng trước nên bất luận phải lao xe vào lề đường báo hại tôi phải công cô về đây, còn xe thì phải mang đi sửa. Về đến nơi, chưa kịp đặt cô xuống giường thì bị cô nồn ra đầy người... Lúc ấy lại là 5h sáng còn bây giờ mới là 5h 15' nên tôi như thế này là vì sao cô hiểu rồi đấy

Khóe miệng nó giật giật, người đơ như bị trúng tà nhìn hấn bằng ánh mắt khó hiểu

- Em thật sự cảm k..... - Chữ kích còn chưa nói xong, đã bị hấn chặn lại

- Cô chi 80% phí sửa xe của tôi

- Sao không phải là 50 - 50 à?

- 20% còn lại là phí bảo hành

Tâm trạng nó hiện giờ phải nói là muốn chui xuống cái lỗ chờ chết mà. Lương thì không có. Tiền trợ cấp từ bố mẹ còn không đủ đến 30% nói gì 80% tiền sửa xe.

Nó nghĩ vậy rồi đơ người ra, một lúc sau khi định thần lại được mới ngừng cái đầu lên, e dè hỏi hấn : " Boss! Tiền sửa xe.... Có thể trả góp không ạ? "

----- End Chương -----

Ta bảo này từ bây giờ mấy nàng có thể đặt câu hỏi ấy nhân vật trong truyện nha. Tập hợp đủ 20 câu ta sẽ tiểu hồi mấy anh chị nhân vật trong truyện để trả lời mấy nàng trong các chương nha!!! Thế thôi tiếp tục giặt tem giành vé chương sau nào!!

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tặng Lương!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chạy Trốn

Hế Lô!!! Ta trở lại rồi đây. Mấy nàng có nhớ ta không a~~~... Chắc là không nhì *cười cười*. Mà nếu ai nhớ thì vote với cmt cho ta đi!!! Đọc truyện vui vẻ nhé! Cuối chương ta sẽ triệu hồi đại tỷ với chị Tiểu Mao trả lời câu hỏi của 2 readers thân yêu nha!!! Enjoy

-Boss! Tiền sửa xe có thể trả góp không ạ?

- Ha.... Cô có vẻ vui tính nhì. Đây có phải là ái nời buồn bán nhà đất đầu mà cô đòi trả góp - Hấn lạnh lùng cười rồi nói

Nó nghe giọng điệu của hấn thì im bật, cúi đầu, dán mắt vào cái điện thoại đọc tiểu thuyết ngôn tình. Nhưng nào đọc được chữ nào, đầu óc nó cứ rối loạn hết cả lên vì nghĩ đến cái tiền mà mình sắp phải chi ra cho cái xe khốn nạn của hấn. Cũng tại nó hôm qua uống nhiều rượu quá, cuối cùng không kìm chế được bản thân mà quơ tay múa chân loạn xạ, lúc nhắm mắt vào ngủ thì cơ thể đã chuyển thành chế độ "trạng thái lỏng" nghĩa là toàn thân sẽ nặng trĩu mà có muốn bê nó đi đâu cũng không được. Chính vì thế mà cái chân nó đã đặt vào chân ga mà không có cách nào mà nhấc lên được....

Nghĩ ngợi được một lúc cũng chính là lúc mà tỷ tỷ về không quên mang theo một câu nói quen thuộc:

- Tiểu Mao à! Tối nay chị đi Bar tiếp, em có muốn đi cùng nữa không?

- Tỷ tỷ à, em đã làm mất mấy nghìn tệ sau vụ hôm qua đó.... buông tha em lần cuối đi ạ - Nó đau khổ nói

- Vậy à... Chán nhì... Vậy tối nay ở đây vui vẻ ha! Chị đi đây, em chào Boss - Vừa nói được về đầu giọng buồn buồn thì ngay về sau chị ấy đã mang một âm vực hoàn toàn khác là vô cùng vui vẻ, lại còn quay lại vẫy vẫy tay với hấn ra về thân thiết nhau lắm. (Rie: Ta cảm thấy cách Boss huấn luyện nhân viên cũng thành ra phũ nhì?)

Quay về phía của nghe thấy tỷ tỷ ấy đóng cửa cái "Rằm" mà nó nghe như tiếng lòng nó vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ rồi đâm vào dạ dày nó vậy... Lại quay sang phía bên giường bên kia không thấy bóng người, nhìn về phía cuối giường thấy hấn bắt đầu cởi cái áo vest đen ra một cách mờ ám. Chết "đen" trong đầu nó bắt đầu hoạt động... Những đoạn phim H mà nó đã xem dần tái hiện lại cái cảnh..... như một thước phim quay chậm làm nó rùng mình, mặt bắt giắc đỏ ửng lên

- Cô bị ốm à? - Hấn hỏi, rồi tiến gần hơn về phía nó

Đầu óc nó thật sự là đang đen như cái đít nòi, không thể biết rằng nó đang nghĩ đến cái gì! Nó lắp bắp trả lời - "E- em không sao ạ"

- Không sao mà mặt lại đỏ như thế kia hả! - Hấn tiến gần rồi.....đặt tay lên đầu nó kiểm tra. Lúc phát hiện ra nó thật sự không làm sao mới quay lưng bỏ đi (Rie: đẩy đẩy... lại phũ kia!; Boss: Có liên quan đến kinh tế nhà mì không)

Nó ngồi chết trân trên giường nhìn cái bóng cao cao kia ngồi đọc sách mà đầu óc quay cuồng.

"Không thể dễ như thế này nữa!!! Cái tình trạng này mà còn diễn ra thì chắc mình bị hấn quyến rũ mất... Được rồi! Đêm nay, mình sẽ bỏ trốn về Bắc Kinh" - Nó gào thét điên cuồng trong lòng rồi quyết định

Đêm hôm ấy, theo dự tính, lúc 10h đêm nó lén lút như con ăn trộm ra khỏi khách sạn bắt taxi ra ga tàu về thành phố.

Ông tài xế bị về mặt nửa hốt hoảng, vừa có phần vui mừng lại đan xen chút thúc giục của nó làm cho hết hồn, ngay lập tức rồ ga lao thẳng ra ga tàu.

Vào khoang tàu, nó lập tức nằm lăn ra cái giường nhỏ nhỏ. Cái giường này không được êm như nó tưởng, hay nói một cách chính xác hơn là nó cứng như một hòn đá được phủ một cái bao bằng da...

Số nó thật là khổ mà!!!! Haizzz!

Đang yên đang lành ngủ ngon thì đột nhiên chuông điện thoại nó reo. Là hấn....

Liếc nhìn cái đồng hồ trên tay, "Ôi ba má oi!!! 12 giờ đêm này" - Nó than thầm

Cầm cái điện thoại đang rung lắc dữ dội, nó quyết tâm sẽ nhắc máy nghe, mấy lần liền định gạt nút nghe mà tay nó cứ run run như làm cái gì phức tạp lắm... Chần chừ một lúc thì điện thoại nó đã tắt ngúm, rồi không lâu sau lại một cuộc gọi nữa....

- Cái lão này ăn phải cái gì không bình thường hay sao mà 12 giờ đêm lại gọi điện... Đúng là thần kinh - Nó lẩm bẩm chửi rủa - Được rồi để tôi nghe máy xem ông nói cái gì

- Alo! - Nó nói giọng hăm hăm như muốn giết người

- Cô đang ở đâu? - Đầu dây bên kia vang lên tiếng lạnh lùng làm cái huệ khí rừng rục ban nãy của nó tan biến hết

- Em...em đang - " Thôi xong, trả lời thế nào bây giờ" - Nhưng mà đến giờ thì tỷ tỷ còn chưa gọi điện cho nó hỏi han mà thay vào đó là lão già chết dẫm kia thì ."có lẽ nào... có lẽ nào hẳn ta thích mình không?" (Rie: Áo tưởng vừa thôi mẹ =.=!)

- Thôi! Đang đêm hôm cô bỏ về là thế nào đây! Tính sao! - Nó còn chưa nghĩ xong, đầu dây bên kia đã có tiếng người vang lên, âm thanh lạnh lẽo mang hàm ý muốn giết người của hắn

- O! dạ dạ.....

- Cô bỏ về vậy còn tiền sửa xe thì làm sao đây hả!

- Ờ thì... - Sắc mặt nó đen lại, gào thét trong lòng." Có tỷ tiền còn con mà lão ấy đòi như đòi cả chục tỷ vậy!!! Đêm hôm khuya khoắt gọi điện tưởng hỏi thăm gì hóa ra là đòi nợ sao!!! Lão già chết tiệt!! A... A....A "

Tút.... tut.... tut.... - Nó bực mình, ngắt máy rồi thở hồng hộc

Ngay sau đó, một tin nhắn được truyền đến:

" Ngày mai cô sẽ biết thế nào là hậu quả..."

" Hậu quả gì chứ!! Bà đây không quan tâm... Chuyện mai thì để mai tính sau" - Nó "hừ" một tiếng dài, lẩm bẩm về khó chịu rồi lại nằm xuống tiếp tục ngủ!!!

----- End Chương-----

Ta thực là cảm thấy có lỗi khi mà đăng chap vừa muộn vừa nhầm lại vừa chán này!!! Ta nói thế này có thể các nàng không tin nhưng mà tất cả là tại cái máy tính khôn nạn này đây! ta viết xong từ hôm thứ 7 rồi, định đăng rồi mà máy nó lại treo rồi sập nguồn.... Lúc sau mở lên thấy nó đã bị mất hết dữ liệu vậy nên ta lại phải ngồi cây lại từ đầu! Thấy mà chán hà... Haizz!!

Mà ta nói này.... Mấy cái IQ ở chương đầu ấy.... mọi người đừng soi xét nó nữa hộ ta được không... Cái đó chỉ là để cho vui thôi mà... mấy bạn ấy làm gì mà căng vậy!!! Ta chấp nhận là nó hư cấu nhưng làm ơn đừng bỏ truyện của ta nha! Có bạn nói: Đọc GTNV mà hết muốn đọc truyện luôn" ta thấy buồn lắm đó.... Nói gì thì nói đừng bỏ truyện của ta nha! Ta biết có thể truyện ta không hay nhưng mà nó cũng là toàn bộ chất xám của ta đó.... Ta nhân mạnh lại là Cái IQ chỉ là 1 phần nhỏ thôi nó không liên quan nha!!!

Bây giờ gạt truyện ấy sang 1 bên đi!!!

PHÒNG VẤN NÀO!

Rie: Có 2 bạn đọc giả đã gửi câu hỏi đến hia chị là Tiểu Mao và Đại tỷ Thu Nhi nà!!! Trước hết là cảm ơn mấy nàng nghen!

Câu 1 của nàng haphuong2904: Thế nào mà tỷ có thể nhớ được lắm kiến thức về trà như vậy ạ!!! Trí nhớ siêu phàm v~

Đại tỷ: Ô hô hô! Cảm ơn em nha! Hôm nay được xuất hiện ở đây thật là vinh hạnh quá nha! COn xin cảm ơn bố mẹ đã sinh ra con cảm ơn tất cả.....

Rie: *toát mồ hôi* đề nghị tỷ vào thẳng vấn đề chính nha

Đại tỷ: à ờm *ho* Là bởi vì nhà tỷ đã có truyền thống về trà từ rất lâu rồi... Là do có ta truyền lại cho cụ ta, cụ ta lại truyền lại cho ông ta, ông ta lại truyền cho bác cả ta, bác cả ta lại truyền lại cho bác hai ta.....

Rie: *vã mồ hôi lần 2* Thôi nói chung là có từ rất lâu rồi nè bây giờ mới nhớ đúng không?

Đại tỷ: À... ừ!!! Cái này thì đúng, nhưng mà để yên ta nói nốt!!! Bác hai ta lại truyền cho bác ba, bác ba lại truyền cho.....

Rie: Chuyển cảnh đề nghị chuyển cảnh mauuu!!!!

----- sau 1 tiếng 20 phút-----

Rie: *lau mồ hôi* Được rồi! Câu thứ 2 là của nàng *lật giấy liên hồi* ờm ờm... nàng ấy đã đổi tên nên ta không thể gọi nàng ấy vào đây! Cho ta xin lỗi nhé

Câu thứ 2 cho Tiểu Mao: Sao có lúc đầu óc chị đen tối thế ạ?

Tiểu Mao: À thì là mà do là....

Tiểu Mĩ: *từ đằng sau trời lên giành mic* Câu này để ta trả lời hộ cho *đập vỗng Tiểu Mao* Là do đầu óc nó quá ngu nên khi muốn nhớ lại một cái gì đó vắt hết chất xám ra rồi là đến chất màu đen.... Đầu nó được chia làm 2 loại: Một loại là màu đen, loại còn lại là màu xám mà riêng chất màu đen đã chiếm hơn 80% rồi nên khi nó vắt hết chất xám ra rồi thì đến màu đen thôi.... Từ đó có thể kết luận đầu óc nó đen tối tới mức nào ha *cười*

Rie: *châm mồ hôi* Chị biết nhiều hơn cả em nữa

Tiểu Mĩ: Chuyện!!! Chị mà *hất tóc*

Rie: rồi rồi vậy là xong rồi đó!!! Mấy nàng lại tiếp tục vote và cmt cho ta nghen.... Giật tem lấy chương sau nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tăng Lương!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nhận Ôn Mặc Oán

Nó xuống khỏi ga tàu, ngáp ngáp vài cái rồi nhấc chân bước đi một cách mệt mỏi. Trong lòng nó giờ chỉ có hai chữ : " Hận thù"

Đang đêm hôm thì lão Boss gọi điện " hỏi thăm" mà nói có mấy câu làm nó tức muốn điên người lên được. Như người khác sẽ cảm thấy cực kì cực kì là may mắn khi được sếp lớn quan tâm hỏi han. Cơ mà nó đây thì không cảm thấy may mắn mà là vô cùng "vinh dự" khi mà nhận cuộc gọi của lão ta. Nó thậm chí là một đứa ting thân sắt thép thế này đứng là không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ một thứ trên đời là: Cuộc gọi lúc nửa đêm của lão ta....

Đang thông thả ra ngoài gọi taxi, nó có chứng kiến một cảnh tượng rất là..... bình thường. Ở đây là một nhóm nam đang đánh nhau mà theo như cái mắt 10/10 của nó thì cái anh chàng đang chịu đòn từ bọn côn đồ kia là một người rất quen...

Quen gì thì quen chứ bây giờ là phải vò cứu lão kia cái đã. Chứ mặt mũi đẹp trai thế kia mà bị đánh cũng hơi phí thật.

Nghĩ là làm nó tháo đôi guốc ra rồi cầm lên tay. Định lao vào thì có một ông anh từ trong nhóm côn đồ ấy đi về phía nó. Nó mau chóng mềm nhũn người khi nhìn vào mặt thẳng cha ấy. Sợ thì đầy mặt, cái miệng lại còn đang cười cười. Kinh dị nhất là cái đôi mắt đang híp lại vì cười kia làm cho khuôn mặt hắn còn nhăn hơn cái bị rách.

- Đêm hôm khuya khoắt này, đi đâu thế cô em xinh đẹp. - Lão ta đến gần nó, rồi đưa tay lên định vuốt vào má nó thì có giọng nói rất oai hùng vang lên:

- Đừng có động vào cô ấy!

Nó cảm thấy rất xúc động vì cái người vừa lên tiếng bảo vệ nó.

Cũng chính vì cái bệnh sĩ diện mà anh ta lại bị đồng bọn của chúng lao vào đánh tiếp. Đánh đến toi tã, nhìn đến mà thương.

Tính anh hùng của nó lại trỗi dậy, nhanh chóng ồm cái guốc rồi lao vào cứu anh ta.

Sau một hồi đánh nhau thì phần thắng thuộc về nó. (Rie: Giỏi!!! Chị rất giỏi nha. Quả không hổ danh *cười*)

Xoay người nhìn cái tên đang nằm bẹp dúm dưới đất. Nó mới giật mình, đây không phải là ông phó tổng sao...

Tên gì ấy nhở..... À, Phương Thư, đứng rồi!!!

- Này, cậu gi oi!!! Cậu chết rồi hả - Nó vừa nói vừa vỗ bôm bốp vào mặt cậu ta

- Ừm.... Tôi chưa chết hả - Cậu ta ngóc đầu dậy

- Nếu không phải là vì cậu đang bị thương thì tôi sẽ đánh chết cậu vì tội ngu đấy nhóc ạ....

- Này, cô có biết tôi là ai không!!! Anh tôi là.....

- Anh cậu là tổng giám đốc của 1 công ty lớn nhất nhì đất nước. Và cũng là người đang gọi cho tôi đây - Nó xỏ một tràng rồi lắc lắc cái điện thoại còn đang hiện hai chữ : Boss Lớn!!!

Về mặt cậu nhóc đang ngồi bệt dưới đất kia ngệt ra một lúc lâu. Sau khi nó kết thúc cuộc gọi trong vài giây ngắn ngủi.

- S....Sao cô biết tôi!!!!

- Vì tôi là nhân viên của anh cậu đó - Nó nói rồi nhìn cái bản mặt vẫn còn ngệt ra của cậu nhóc mà nó đến chán - Đi, về!

- Đi đâu? Về đâu - Cậu ta mặt ngu ngơ trả lời

- Đi về nhà cậu chứ đi đâu

- Sao lại về nhà tôi?

- Vậy cậu muốn cái tin mà Phó tổng giám đốc của tập đoàn Black CrySatal đi đánh nhau, định thể hiện Anh hùng cứu mỹ nhân nhưng mà do gan quá nhỏ nên đành phải để mỹ nhân ra tay cứu anh hùng lan ra khắp cái đất nước này không!!! Đến cái lúc đó thì cậu ta hồ mà ế nhá!

- Về.... thì về Sợ gì

- Hi hi! Coi như là trả ơn tôi thôi mà

Cái nhà mà cậu ta nói là để ở tạm 1 năm trong trí tưởng tượng của nó và ngoài đời thực nó khác hẳn nhau....

Cái này phải gọi là biệt thự mới đúng..

Cái nhà thì to mà có mỗi một cái phòng có giường. Là phòng của cậu ta. Nó bao gồm luôn cả bếp, phòng khách và phòng ngủ. Hời ra mới biết là đây là cái nhà mà cậu ta mua để cho thuê.

Hắn nào nó to đến vậy.

Nó nhanh chóng nằm vật ra chiếc giường King Size mặc cho ánh mắt vẫn còn vương chút ngơ ngếch đang chăm chăm nhìn vào mình..

- Này! Cô nằm đấy thì tối nay tôi ngủ đâu?

- Sofa - Nó thân nhiên trả lời

-Nhưng đây là nhà tôi mà

- Cái tin ấy mà đến tai anh cậu thì đời cậu sẽ không còn nói trước được điều gì đâu...

- Được rồi được rồi!!! Cô nằm đó, tôi nằm ngoài.

Cậu nhóc hậm hực ôm chăn gối ra ngoài. Trước khi ra đến cửa thì quay lại hỏi:

- Cô tên gì nhỉ!

-Tiểu Mao và tôi hơn tuổi cậu mặc dù trong giới làm ăn thì cậu là cấp trên của tôi.

- Ôm - Cậu ta tỏ vẻ suy nghĩ rồi đi ra ngoài.

3h sáng

Tính đến bây giờ là nó mới ngủ được có 1 tiếng.

Vậy mà lại có người không biết điều đó...

Một cuộc điện thoại gọi đến...

Màn hình nhấp nháy hai chữ vừa quen thuộc lại vừa dễ gây ám ảnh: Boss Lớn!!!

Nhắc máy với giọng uể oải:

- A.....

Còn chưa nói xong, bên kia đã truyền đến 1 giọng nói trầm trầm mang chút thúc giục:

- Cô đang ở đâu? Làm gì?
 - Em đang ngủ... Boss!!! Anh làm gì mà gọi em sớm thế ạ!!
 - À tôi đang ở Đức nên múi giờ có hơi khác....
 - Anh đi Đức từ bao giờ mà sao không nói với em một tiếng ạ?
 - Lịch trình của tôi còn phải báo cho cô sao....
 - A! Không không.... em chỉ hỏi vậy để ra tiến thôi ạ
 - Tôi có người tiễn đi rồi... Mà nếu không có cũng không cần cô đi theo. Bề mặt lắm
- Bên này nó đang thật sự bùng nổ.... Nó đập bàn, đập giường điên cuồng làm cho ga giường bị rối tung lên. Lấy lại bình tĩnh, nó nói tiếp:
- Có chuyện gì không ạ!
 - Tôi hiện thì đang ở Đức mà mẹ tôi lại muốn tôi ngay tối nay dẫn bạn gái về nhà. Mà hiện nay lại có một cuộc họp quan trọng nên không về được. Tôi cần cô đến nhà tôi và giả làm người yêu tôi cho đến khi tôi về!
 - S-sao lại là em mà không phải người khác ạ?
 - Vì cô là người ăn nói không tốt, lại không thích vẻ ngoài của tôi lắm nên có thể sẽ nói xấu về tôi vậy thì mẹ tôi sẽ không thích cô và đến lúc đó thì tôi sẽ có thêm thời gian để kiếm bạn gái. Vậy nhé! Tối nay sẽ có người đến đón cô dưới công ty. Và nếu cô từ chối thì tiền nọ của cô sẽ tăng lên. Còn nếu cô nhận thì tiền nọ sẽ giảm xuống. Thôi nhé!

Tút..... tut.....

Nó bực mình đập máy, định sẽ thẳng tay đập vỡ cái điện thoại nhưng khi nghĩ đến gương mặt của mẹ nó khi biết nó hỏng điện thoại lần thứ 6 thì sẽ ra sao, nó đành ngậm ngùi nuốt cục tức vào trong.

Có lẽ do sợ mấy cái hành động kì lạ của nó mà cậu nhóc kia cứ thấp thỏm ngoài cửa, cuối cùng mới nói được một câu:

- Cô có sao không vậy?
- Trời ạ!!!! Sao hai anh em nhà cậu cứ như quỷ ám theo tôi vậy.

Một người thì nhờ tôi à không là ép tôi giúp hán ta chỉ vì ít tiền còn cậu là do tôi cứu mà sáng nay lại xuất hiện như thế này!!!! A...A...Aishhh!!! Giết tôi đi! Trời oiiii!! - Nó gào thét

"Đúng là Nhận Ôn mắc oán mà"

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tăng Lương!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Sự Thật Không Ngờ

Hé lô! Ta quay lại đây! Do là chương trước viết vội quá thành ra là chả tâm sự gì được với các nàng! Hôm nay ta viết bù mà nó cũng chả dài lắm đâu. Ta thấy cái tên truyện có nhiều bạn đặt hộ ta là: "Boss Lón! Em yêu anh được không?" hay hài hơn là: "Boss Lón! Đừng gọi điện cho em" =>) hay còn: "Boss! Em yêu anh" hay cũng có người bảo ta cứ để nguyên đấy. Mấy nàng làm ta phân vân quá! Chả biết làm thế nào thôi thì các nàng vote 3 cái tên nha! Cmt số của tên ấy nhé: Cmt '1': Vote cho tên "Boss Lón! Em yêu anh được không?"

Cmt '2': Vote cho tên: "Boss! Em yêu anh"

Cmt '3': Vote cho tên "Boss Lón! Em yêu anh"

Cmt '4': Để nguyên như cũ

Thế thôi nhé! Các nàng vote tên truyện, vote lương chương này với cả cmt cho ta nha! Yêu

~-----

Sau một ngày đi làm, đang thay quần áo thì chuông điện thoại lại reo. Nó chán nản mở máy:

- "Boss! Anh gọi em có chuyện gì không ạ"

- " Cô đã đến nhà tôi chưa"

- " Sao em lại đến nhà anh ạ?"

- " Rốt cuộc là nào cô phẳng thế nào rồi chứ! Cả sáng tôi đã nhắn tin vào máy cô biết bao nhiêu lần đề nhắc cô rồi cơ mà. " - Hấn gằn giọng

- " Rồi rồi! Em chỉ trêu một chút thôi mà! Em đang thay quần áo cho lộng lẫy để đi gặp mặt mẹ anh đây"

- "Không cần mặc đẹp đâu, cô cứ đi luôn đi. Tôi không cần cô gây ấn tượng tốt trước mặt mẹ tôi"

- " Nhưng em đang cời trần, chả nhẽ lại cứ thế này đi ra ngoài đường sao" - Ở đầu dây bên này, nó hí hửng cười, lòng thầm nghĩ lão ta sẽ nhất định cho qua rồi dập máy, ai ngờ đâu, hấn lại thần nhiên nói:

- " Nếu cô có can đảm để đi ra ngoài đường"

"Cái..... đùa nhau chứ!!! Sao mà lão ta có thể..... Aishh!!!!" - Nó tức giận gào thét thầm trong lòng

- " Được rồi! được rồi, em đi đây"

Tút.....tút.....

" Hàn Dương Tử - Đời này, kiếp này tôi sẽ không tha cho anh! Đợi đấy" nó bực bội nhủ thầm

_____ Hú hú nhà Boss thẳng tiến _____

Hai anh em nhà này đúng là quý tử mà!!!! Nhà của hấn phải to bằng cái trường đại học của nó rồi ấy!!!

Đang lúc nó còn ngơ ngơ thì có người bước đến, cung kính cúi chào nó:

- Cho hỏi cô có phải là cô Trương Tiểu Mao là bạn gái của cậu chủ không ạ!

Nghe hai chữ "bạn gái" từ miệng bác ấy thì nó suýt nữa thì phụt máu, cố gắng kìm chế, nó lắp bắp trả lời:" V-vâng ạ! Bác là..."

- Tôi là quân gia. Cô có thể gọi tôi là Bác Trần. Dù gì thì sau này cũng là người một nhà cả. Cô muốn gọi thế nào cũng được

"Người nhà..... người nhà cái đầu bác ý..... Dương Tử anh chết đi, đi chết đi cho tôiiiii"

Nó theo chân bác Trần bước vào nhà. Khung cảnh căn nhà khiến nó choáng ngợp... Tầng 1 được chia làm hai phần, một là phòng bếp và hai là phòng tiếp khách. Phòng khách bài trí đơn giản, 1 bộ sofa màu trắng, ở giữa là cái bàn thủy tinh trong suốt, có bày một bộ ấm chén bằng sứ. Đối diện đó là chiếc tivi to đang chiếu một bộ phim truyền hình. Căn nhà được phủ bởi lớp đèn vàng tạo không khí ấm áp, đầm ấm

- Cháu đến rồi đấy à?

Nó quay lại nhìn và thấy một người phụ nữ trạc tuổi 50 nhưng trông bà vẫn còn nét trẻ đẹp. Người toát lên một vẻ quý phái, sang trọng. Gương mặt có nét hao hao Dương Tử nhưng phần nào hiền lành hơn và tất nhiên là: ấm áp hơn chứ không lạnh lùng như lão kia.

- A... dạ. Cháu là Trương Tiểu Mao là nhân viên của là.... ý " anh Dương Tử" ạ - Nó nuốt vội chữ " lão" vào trong, nhả ra ba chữ " anh Dương Tử" thật ngọt.

- Cháu là nhân viên sao, vậy còn bạn gái của Dương Tử đâu! - Bà nhẹ nhàng hỏi

- Ý..... A!!! Cháu là nhân viên kiêm bạn gái ạ - Nó nở nụ cười gượng gạo

Bác gái "Ồ" lên một tiếng rồi đưa ánh mắt ngắm nhìn nó. Quan sát lên đến khuôn mặt, bà chậm chậm nói: " Ngũ quan ổn, thân người không có eo nhưng cũng tạm chấp nhận được, hừm hừm..... răng đều, trắng, tuy nhiên nụ cười còn gượng gạo..." - Dừng một lát, bà ngẩng đầu nhìn nó, miệng vẽ một đường cong hoàn hảo: " Cháu không phải sợ ta. Ta không ăn thịt cháu đâu, dù sao, sau này cũng là người một nhà cả.... "

"Lại cái từ này.... nhà này thích cái từ " người một nhà" đến mức ấy cơ à" - Nó nghĩ thầm

Nhìn biểu cảm nụ cười còn đang cứng đờ trên mặt của nó, bà bắt giác mỉm cười, nhẹ nhàng nói một chữ làm nó lay động toàn thân: " Duyệt"

Nó thất thần, lắp bắp hỏi lại: " D-Duyệt tức là sao ạ"

- Thì ta đồng ý cho các con lấy nhau... Con yên tâm, làm dâu nhà này sướng lắm chỉ việc ăn chơi thôi còn lại thì đã có người lo rồi.....ô hô....."

Nhìn bác gái cười cười, kéo nó ấn xuống ghế cạnh mình rồi huyền thuyên đủ thứ chuyện từ bé đến lớn của hấn mà lòng nó phát ra một tiếng "xoảng".....
Thôi xong, tan nát hết rồi TvT!

Xin phép bác gái đi vệ sinh một lúc, trước khi quay đi nó còn thấy bác ấy ghi chép gì đó, miệng lầm nhảm: "Ngũ quan tạm ổn, thân người bình thường, ăn nói bình thường, không dẻo miệng lắm nhưng như thế không sợ đi ngoại tình!!!! DUYỆT"

Ôi cha mẹ ơi!!!! B- Bị bắt về làm dâu của sếp tổng thì phải làm sao TvT - Nó thầm khóc trong lòng

----- Ta là đại phân cách ăn hại T^T -----

- Boss!!!! Mẹ anh.... mẹ anh đ-đồng ý rồi - Nó lắp bắp nói ngay khi đầu dây bên kia còn chưa kịp "alo"

-" Rằm" Cái gì!? - Đầu dây bên kia truyền đến tiếng đập bàn kèm theo tiếng nói gấp gấp của hấn

- Em nói là.....

- Tôi nghe thấy rồi! Hỏi cho tình hình nó căng tý thôi

= =!

- Đêm nay cô ở lại nhà tôi đi! Đợi tôi.

Tút tut...

Sau khi thả lại 1 câu nói "ngắn gọn và súc tích" hấn ta thẳng tay đập máy.

Đầu nó vẫn còn vang lại cái câu " Đêm nay cô ở lại nhà tôi đi! Đợi tôi" của hấn thì bác gái bước vào, niềm nở nói: " Tiểu Mao.... Đêm nay ngủ lại nhà bác nhé!"

Khốn! Mẹ con nhà này hiểu nhau đến mức ấy cơ à = "=.

Khóe miệng nó giật giật, miệng nở nụ cười cứng đờ như bị trúng tà... Định lên tiếng thì bác Trần - quản gia chạy vào hốt hải nói:

- P- Phu nhân, cậu chủ nói là sáng mai sẽ về đến Việt Nam..

Ngán nhì! Sorry các nàng nha! Để các nàng chờ lâu quá TvT.

Lịch ra chương mới là: 1 tuần 1 chương nha

Nhưng cũng có thể là lâu hơn vì dạo này ta hơi bận chút việc riêng nhưng ta sẽ cố gắng. Thế nhé! Tiếp tục giật tem, cmt và vote cho ta nào!!!!

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tăng Lương!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hợp Đồng Yêu Ngắn Hạn

Àn - nhong - han - sẽ - ô *vậy vậy* Ta quyết định rồi, vì có quá nhiều ý kiến nên ta sẽ không đổi tên nữa vì ta phân vân quá rồi. Không đổi nữa *gào thét - đập bàn*

Ta cũng không có gì nói nhiều!!! Ủng hộ ta cmt với vote nah

~-----

- P - Phu nhân, cậu chủ nói sáng mai sẽ về đến Việt Nam

Sao nó về sớm thế tưởng là tuần sau cơ mà - Bác gái trở mặt, nói với về ngạc nhiên

- Cậu chủ nói là vì có công chuyện nên phải về nước ngay ạ.

- Hừ! Thôi được rồi... ta sẽ chuẩn bị đón tiếp nó - Bác gái nói, miệng vẽ một nụ cười quý dì

Rồi bà quay ra nhìn con bé vẫn còn bất động nhìn mình, cười ngọt ngào: " Tiểu Mao, đêm nay ở lại nhà ta đi, sáng mai tiện thể đón Dương Tử nhà bác luôn.

Đoạn, bà quay sang nói với một cô người làm " Lam Lam, đưa cô chủ tương lai về phòng"

Cái nhà này thiếu thôn tình yêu thương lắm hay sao mà cứ liên tục nhắc " con dâu tương lai", "người một nhà" không đâu!! = =!

Nó liếc nhìn Lam Lam, thăm đánh giá cô người làm: Người thon gọn, mặt mũi xinh xắn đáng yêu, nụ cười ấm áp như tỏa nắng...

Khốn.... cái nhà này hình như cái gì cũng phải hoàn hảo hay sao ấy!!!

Trong một thoáng nó cảm thấy nó còn thấp kém hơn một người làm trong nhà này (Rie: cái này có vẻ đúng a~)

Sau khi dùng bữa với bác gái, trên đường đi về phòng, nó không ngừng hỏi thăm về thông tin của cậu chủ trong nhà này.

Thật tình cờ và thật bất ngờ, cậu chủ Dương Tử luôn được tặng bốc lên tận mây xanh. Nào là: Cao to, đẹp trai, tính tình tốt bụng, hay giúp đỡ người khác,..... vân vân và mây mây....

"Cái gì mà "tính tình tốt bụng" chứ, Cái gì mà "hay giúp đỡ người khác" = =! Có lẽ giúp đỡ lên lúc bị ngã khó lắm đấy"

Đang suy nghĩ mông lung thì Lam Lam mở cửa phòng, nhanh chóng đẩy Tiểu Mao vào rồi cười mờ ám, nói một câu rất gian tình: " Chúc cô ngủ vui vẻ"

Hầy hầy, cái cảm giác bất an lan khắp người nó, vui vẻ cái gì..... ác mộng thì có...

Thôi kệ, gặp ác mộng có sốc quá mà chết thì cũng được ăn no, ngủ ngon rồi.... Thành ma cũng được hạnh phúc (Rie: Thật là =")

Vậy là nó nằm xuống giường, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong con mơ, nó thấy mình được khoác lên người bộ váy cưới hoàn mỹ, mặt to son chát phấn đầy đủ, đang tay trong tay bỏ đến trước mặt một vị mục sư và một người đàn ông.

C- Cái khuôn mặt lạnh lùng băng giá, cái vóc dáng cao lớn này không phải là lão già Hàn Dương Tử sao!!!!?

Nó bật dậy, người toát mồ hôi như tắm

"Phù! Thật may đó chỉ là giấc mơ" - Nó tự an ủi mình

"Cạch"

Nó giật bản mình quay qua nhìn cái cửa ra vào, một bóng người cao lớn, khí chất thâm trầm, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Thân người hần ta toàn mùi rượu, rất tự nhiên cởi áo sơ mi bên ngoài rồi nằm vật lộn ra giường không mấy may quan tâm có "vật thể lạ" đang ngồi trên giường mình.

Hàn Phương Thư

Thôi đúng rồi, nhà Dương Tử có 2 anh em mà... Sao đầu óc nó ngu thế nhỉ!!?

Nó thất thần nhìn cậu con trai nằm bên cạnh ngủ say như chết, thân hình rắn chắc, khuôn mặt baby chết người, mũi cao, môi mông... Cả thân người hần toát lên một vẻ nam tính mà vẫn rất trẻ con.

Nó bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ khi cánh tay của cậu ta vòng qua ôm eo nó, lấy đà, dịch dịch sát về phía Tiểu Mao, còn dụi dụi đầu vào eo nó làm nũng như một đứa trẻ, miệng còn phát ra âm thanh ám muội: " Ừm... ừm..." Ó///Ồ

Tiểu Mao bắt gặp "A" lên một tiếng, lấy hết sức bình sinh đạp cậu ta lao xuống dưới đất.

Cậu nhóc bực mình, xoa đầu ngồi dậy, mắt lập tức tròn tròn nhìn Tiểu Mao đang ngồi cười ngây ngốc, thét lên một tiếng.

- C - Cô... cô làm gì ở đây???

- Hơ hơ... - Nó không nói gì chỉ ngồi cười cười, nhiệt độ trên mặt mỗi lúc một tăng cao

Nó nhảy xuống giường, khua tay loạn xạ, miệng nói lắp bắp không nên lời: " Không...không... tôi chưa làm gì cậu cả, tôi vẫn bình thường và cậu cũng thế... Cậu có thể kiểm tra, hơn nữa là do tôi bị ép, không phải do tôi cố ý, tôi không có lỗi..."

Cậu nhóc nhìn Tiểu Mao bằng ánh mắt hung dữ pha lẫn chút khó hiểu, cách mũi phập phồng do tức giận..

Quả là cậu ấm có khác, chỉ sau câu nói của nó, tất cả người làm trong nhà đến phu nhân và lão gia đều tụ tập đông đủ trước cửa phòng, ai cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn cảnh tượng trước mặt. Một nam một nữ đứng hai bên hông giường, khuôn mặt đỏ ửng, thờ dốt, quần áo xộc xệch, chân gối bay tứ tung dưới đất. Và quan trọng nhất là cậu chủ thứ hai của ngôi nhà này đang còi trần..

Cái cảnh tượng này có phải là cảnh không nên nhìn không...?!

Bất ngờ, bác quản gia không hiểu chuyện gì chạy vào giữa không khí đang căng như dây đàn, dòn dập nói: " Ấy ấy, còn trẻ đừng đánh nhau, mà cậu hau này, đó là gái đã có hôn thê, sao cậu lại làm vậy chứ..... (đã lược bớt 1000 từ; Rie: *chăm mồ hôi*)

Trong hoàn cảnh bác Trần đang "nói chuyện nhẹ nhàng" với Cậu chủ thứ, cô bé Lam Lam nhanh chóng chen qua đám người nhộn nhạo vào phòng, kéo Tiểu Mao đi.

Lam Lam kéo tay nó đến trước cửa phòng khách. Hôm nay nó mới thật sự được ngắm cảnh vật ở đây nha!!

Không khí trong lành, sân trước rộng rãi trồng nhiều cây tạo cho người khác cảm giác dễ chịu. Sát đó có cái ô tô đen lịch lãm đỗ trước cửa. Trước đó còn có một người đàn ông mang nét sang trọng đang hùng hổ tiến tới trước mặt nó có vẻ như muốn mang nó đi.

Và.... Đúng thế thật!

Hắn nắm lấy tay nó, kéo ra xe, thô bạo ấn nó vào chỗ cạnh ghế lái. Tất cả trình tự từ việc nó bị ấn vào xe đến lúc hắn bắt đầu rồ ga chạy đi chỉ vùn vụt diễn ra trong 5 nốt nhạc

Nó còn chưa kịp định thần thì trong xe đã vang lên tiếng nói trầm ấm của hắn: " Kí đi"

Nó hoang mang hỏi lại: " K-kí gì cơ ạ?"

Hắn liếc nó rồi lại nhẹ nhàng nói: " Giấy kết hôn"

Ba chữ " Giấy kết hôn" vang vọng trong đầu nó.....

- Sao lại kết hôn bây giờ ạ!

- Tiền sửa xe...

- Được rồi mà!!! Chuyện cũ nói bây giờ không tốt đâu ạ!!!

- Nhưng mà sao lại phải kí bây giờ ạ!

- Cô yên tâm, đây chỉ là hợp đồng yêu ngắn hạn thôi! Trong 2 tháng chúng ta sẽ chia tay và coi như chưa có gì xảy ra.

Nó mở miệng định nói gì đó nhưng hắn đã nhanh chóng chặn lại: " Tất nhiên là chúng ta sẽ chỉ diễn khi ở nhà tôi!"

Nó thở phào.... Nhưng mà khoan... " ở nhà tôi" là có ý gì đây...?!

Như đọc được ý nghĩ của nó, hắn nhanh chóng đệm vào:

- Từ ngày hôm nay cô sẽ sống trong nhà tôi.

Ồ!!! Từ bỏ sự nghiệp và việc học hành, để kết hôn sớm... Mà người nó kết hôn lại là người của công chúng, là người đáng nhẽ chỉ có thể ngắm từ xa, hôm nay lại nằm trong tầm tay của nó. Vươn tay ra là có thể chạm vào được hiện vật. Ô hô!!! Cuộc sống hiện đại này buồn cười thật!

Hết rồi!! Ta phải thú thật là chương này rất nhảm luôn ý!!! Cho ta xin lỗi nhé!!! Và cũng cảm ơn nếu mấy nàng đã đọc đến dòng này của ta. Ta cũng chả có gì để nói nhiều! Chỉ mong các nàng tặng ta sao vàng với cmt nha!!!! Bai bai *vẫy vẫy*

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tặng Lương!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: có Người Hầu Đầy Đủ

Người của công chúng....

Có lẽ hắn còn định mở miệng nhưng bị nó bắt giác hô to: " Đồng ý" nên ngậm chặt, giật mình, chệch tay lái, suýt lao vào lề đường.

- Tiểu_Mao! - Hắn gần từng chữ

- Hơ hơ... dạ!? - Nó đang mơ màng trong cảnh được sống trong một gia đình giàu có và mình sẽ trở thành một cô chủ có kẻ hầu người hạ đến từng milimet thì bị tiếng nói hầm hè của hắn làm cho giật thót mình

- Cô muốn chết hả!!!!

- Ồ.... hơ hơ không ạ! Mà Boss này... chúng ta đang đi đâu vậy?!

Công nhận, chuyển chủ đề nhanh thật...

- Về nhà của tôi!

- Về nhà sao lại đi đường này ạ... đây chẳng phải đường về công ty sao!

- Nhà riêng của tôi ở đó

- Sao không về nhà khi nãy ạ! Nhà của bố mẹ anh ý

- Đi làm xa lắm

- Thế em cũng ở đây ạ!?

- Ừ

- Không có người làm ạ?

Nghe xong câu này, hắn suýt sặc cả nước bọt... người hầu cái nổi nhà cô ấy Tiểu Mao ạ. Đến đây, đầu hắn bỗng lóe lên một suy nghĩ không mấy tốt lành.

Hắn dừng xe bên một tòa nhà, miệng nói:

- Có người hầu đầy đủ...

Nghe thế nó sượng lắm, cười tít cả mắt, đầu óc lại treo ngược cành cây, suy nghĩ vẩn vơ, tự động tháo dây an toàn, mở cửa xe bước ra ngoài mà không hề biết trong xe có một người đang cười nham hiểm, miệng lẩm bầm " Chỉ cho tôi thôi"

_____ ta là đại phân cách nham hiểm _____

Một đồng đồ linh kinh từ vali quần áo tới đồ ăn là do nó xách hết. Chỉ có riêng vali đựng đồ nặng nhất là hắn xách. Nó cũng chẳng ý kiến gì lắm vì cứ nghĩ đến cái viễn cảnh tương lai tươi đẹp là nó người nó đã lảng lảng rồi...

...

Nhưng chỉ sau hơn chục phút, nó đã thật sự hiểu... "Có người hầu đầy đủ" của lão ta không phải như cô nghĩ mà là "có người hầu" đầy đủ từng bữa ăn rồi quản lí từng hạt bụi trong nhà cho hắn...

Mà cái cô "người hầu đầy đủ" đó chính Trương Tiểu Mao.

Vừa ngồi nghỉ còn chưa ấm ghế, hắn nói:

- Tôi đói

Người ngoài nhìn vào sẽ thấy một đứa trẻ lớn xác đang vùi vỉnh với giọng nói và cử chỉ vô cùng đáng yêu. Nhưng với người trong cuộc như nó đây đang cảm thấy nổi da gà, ánh mắt đầy hận thù chĩa về phía "đứa trẻ to xác" kia.

- Người ta nói" Muốn ăn phải lăn vào bếp". Boss à, anh đói thì anh tự "lăn vào mà ăn" đi...

Hắn khựng một chút rồi nói:" Mẹ cô ở nhà thường hay làm gì?"

- Thì... nấu cơm, dọn nhà, giặt quần áo.... Nhiều lắm..

- Bỏ cô thì làm gì?

- Sau khi đi làm về, ông thường xem phim hay chơi mạng chược với bạn thôi..

- Vậy tôi hỏi cô, tôi với cô bây giờ đang là gì.?

- Sếp với nhà....

Còn chưa nói hết câu, nó đã bị hấn trúng mắt nhìn... Bất ngờ nhớ ra mình nói sai, sửa lại:

- À à... vợ chồng hờ ạ!

- Tốt

- Nhưng chúng ta chỉ diễn khi ở nhà anh thôi mà

- Đây không phải là nhà tôi sao!

Nó hớ, nhận ra mình thua, bực bội vào bếp nấu nấu nướng nướng.

Mùi thịt bò xào thơm phức, hương thơm như lôi kéo ai đó phải "lăn" vào bếp.

Nhìn thấy trên bàn ăn toàn một màu đỏ chói của ớt chỉ còn bát canh là có màu rau.

Định trêu người ta sao! Mi sẽ phải hối hận!!!

Nó tý ta tý tón ra ngoài mời cái người " đang - già - vờ - như - không - biết - gì" kia vào ăn.

Thấy hắn ngồi vào bàn, lông mày nhăn tít lại mà nó lại thấy sướng. Ha ha cho chừa cái thói bất nạt nhân viên đi... Muahaha!!!!

Mặt hắn dần dần giãn ra, ánh mắt sâu thẳm, không một gợn sóng, vẫn cứ tiếp tục ăn, chỉ có điều là vừa ăn vừa húp nước canh sùm sụp.

Ăn xong có người bỏ mặc " cô vợ hờ" của mình "lao động khổ sai" mà cứ thế về phòng ngủ.

Thấy không gian im ắng đến lạ thường... nó bỏ dở công việc rửa bát, tay vẫn đầy bột, mở cửa bước vào phòng hắn.

Hắn đang nằm trên giường, mặt vờ đầy mồ hôi lạnh, tay ôm khư khư bụng, khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn. Thấy nó vào... có người vẫn giả vờ như không có gì, cố tình quay mặt vào trong, nói:

- Cô vào đây làm gì!

- Em mà không vào đây làm sao biết anh bị đau dạ dày. - Nó cuống quýt

- Thuốc anh ở đâu rồi, để đâu rồi hả. - Rồi mặc kệ cái ánh mắt khó chịu bắn ra từ mắt hắn, nó vẫn đưa tay mở nhanh tất cả các ngăn tủ cạnh đầu giường.

- Hết thuốc rồi

Lời nói phát ra như sấm đánh ngang tai, nó gấp gấp nói:

- Em gọi cấp cứu cho anh nhé!

Hắn còn chưa kịp chống cự thì nó đã bấm máy gọi.

Chỉ hơn 5 phút sau, xe cấp cứu đã đến nhà, khiêng hắn xuống.

Tám giờ tối đó, có người cảm thấy lòng vui vui, có người mất lại một ằng ặc nước chực khóc, nhìn đến mà thương.

_____ Ta là đại phân cách Tại Bệnh Viện _____

Bệnh nhân đã được đưa vào viện, khoa cấp cứu, viện trưởng còn đã đích thân đến thăm rồi... nhưng sao lại không có ai khám cho vậy.

Ông bác sĩ già đứng nhìn bệnh nhân đang quần quai trên giường, khuôn mặt lộ rõ vẻ vui thú.

Nó thấy thế thì sốt ruột:

- Bác sĩ ơi, xin bác kiểm tra cho bệnh nhân đi ạ.

- Ha ha!!! Hỏi thì không phải nhưng cháu là ai vậy, tên gì!

- Dạ cháu là....

Chưa kịp nói thì thêm, hấn đã chặn lại:

- Cô không phải trả lời.

- Cái thằng nhóc này, phải biết tôn trọng người già chứ... haha

Hấn lừ mắt, âm thanh lạnh lùng đến đáng sợ: " Ông nội, cái tượng quý của bố cháu ở sân..."

- Ôi - Ông lão ôm ngực - Già đầu rồi còn bị một đứa trẻ con bắt nạt... ây ây!!!!

Hấn nhăn mặt, cắn chặt răng chịu đựng, rút điện thoại trong túi quần ra, ông nội lập tức giật lấy điện thoại, cười cười :

- Cho nó đi kiểm tra toàn thân đi, xét nghiệm cả máu nữa...

Hấn trầm ngâm, nhắm mắt lại, lẩm nhẩm: " Ngày mai bố cháu về..."

Ông nội sợ tới tím tái, khấn trương ấn ấn vào bụng hấn một lúc rồi cho đi siêu âm.

Hơn chục phút sau, hấn được đưa về phòng, ông lão lại lấy lại dáng vẻ cột nhà ban đầu, cười cười nói nói với mấy cô ý tá trẻ.

Có người trẻ e hèm nhẹ 1 tiếng...

Có người già lẩm lủi đi tới xem xét kết quả siêu âm, rút kết luận:

- Đau ruột thừa rồi...

- Hừ.... Còn cái bình hoa cổ của bà nội giữ gìn bấy lâu nay...."

- Là loét dạ dày a

~~~~Nó nhìn màn kịch hài trước mắt, miệng bắt gác cười nụ cười cứng đơ... người cũng đơ như bị trúng tà.

Đêm hôm đó, tổng phòng bệnh, có một già, một trẻ đầu khâu qua lại, có một cô gái áo quần lôi thôi, người cứng đơ. Xung quanh là những cô ý tá trẻ đẹp hão hức tụ tập đông như kiến.

Từ đây, mọi người có thể rút ra được kết luận: " Gia tộc nhà họ 'Hàn' từ lớn đến bé gồm toàn những người gàn dở"

Hê nhô!!! Ta viết mấy dòng này cũng là để đăng tin tìm kiếm nhỏ bạn ta.

Tên: Lê Kim Ngân

Sinh năm: 2002

Ta hỏi cũng nàng ấy cũng không nói cho ta biết nick watt của nàng ấy TvT... Nên ta túng quá đành phải đăng cái "tìm trẻ lạc" này.

Ai thấy thì ib báo ta nha!!

Thanks for reading~!!!

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tặng Lương!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Boss! Anh Là Đồ Ngu...

Cuối cùng thì bệnh nhân Hàn Dương Tử cũng được các bác sĩ kê đơn thuốc rồi bảo có thể xuất viện. Nhưng có bệnh nhân nào đó nhất quyết không về, nặng nề đòi ở lại một đêm tại bệnh viện. Hại "cô vợ hồ" kia phải một nhọc chăm sóc:

- Tiểu Mao, lấy cho tôi cốc nước
- Tiểu Mao, cô chuyển kênh đi
- Tiểu Mao, tôi đói rồi

....

Hắn ta là bị loét dạ dày chứ có phải bị liệt toàn thân đâu mà hại nó phải phục vụ hắn như thế chứ.

Bực.... Bực....Bực...

Nó ngồi trong phòng khách trầm ngâm một lúc, quyết định sẽ không phục vụ lão ta nữa.

Hùng hổ mở cửa phòng thấy hắn đang nằm ngủ, ý chí quyết tâm vừa rồi đã xẹp lép. Nó ngồi xuống cạnh hắn.

Càng nhìn càng thấy đáng ghét. Chỉ tại hắn mà hôm nay nó mất hơn mấy chục nghìn tệ. Ví chi còn "vương" lại những tờ tiền lẻ chi đủ mua kẹo bông sóng qua ngày. (Rie: ai bảo chị nấu cho anh ăn mấy món cay)

- Đã đau dạ dày rồi lại còn đưa đòi ăn cay....
- Boss! Anh là đồ ngu... - Nó mắng nhỏ tránh việc hắn nghe thấy mà tỉnh giấc thì chết.

Nó ngồi dí sát mặt vào hắn mặc sức chửi rủa

Hắn bắt giấc mờ mắt, nó giật mình, lùi lại một bước, môi nhẹ lướt qua môi hắn.

- Lần sau chửi thì bé bé thôi, cô làm tôi mất giấc ngủ đấy

Nhìn Tiểu Mao vẫn ngây người, hắn nói tiếp giọng điệu mang đầy ý cười: " Thế này có bị coi là cưỡng hôn không!?"

Hắn nhìn cái dáng vẻ của Tiểu Mao, thờ dài, nhắm mắt ngủ tiếp.

Sau 2s hoàn hồn, nó bắt giấc đưa tay lên môi chạm nhẹ. Mặt đỏ ửng. Liếc mắt nhìn sang con người đang nằm trên giường bệnh kia. Mũi cao, lông mày rậm, môi mỏng, làn da hơi xanh xao mà vẫn toát lên vẻ đẹp soái ca lạnh lùng.

Mặt lại đỏ, hắn mở một bên mắt, cười cười:

- Sao! Bị tôi làm cho say nắng rồi hả
- Hầy hầy... Suýt chút nữa là tôi bị anh quyến rũ rồi.
- Vậy hả... tôi thì lại thấy ngược lại.... Chính xác hơn là có khi tôi bị cô quyến rũ trước rồi ấy.

Giọng điệu của hắn càng về cuối càng nhỏ dần như lẩm bầm chỉ để ình mình nghe thấy.... Mắt nhắm vào... Lần này thì là ngủ thật rồi.

Ta ra chương mới đây, cơ mà ngắn đúng không! Quá ngắn ấy chứ... Đọc chả đã mắt gì cả. Thôi thì coi như là quà trước khi ta đi học vậy! Các nàng thông cảm nha!

Bai bai!!!!

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tặng Lương!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ông Nội Thú Vị

Các nàng chả thương ta gì cả TT^TT. Cmt được có 1 xú hà!!! Còn chưa lên được 50 cmt nữa!!! Nhanh lên cmt cho ta đi.... Muốn ta viết chuwoong lên tục thì phải khích lệ ta bằng cmt vs vote chứ!!! Đừng bơ ta với truyện ta mà T^T

" A-anh ta vừa nói gì vậy" - Nó nghĩ thầm, mặt mày lại đỏ ửng.

"Cạch"

Đang bản thân suy nghĩ, cửa phòng bệnh mở, ông nội Dương Tử bước vào phòng. Về mặt cột nhà, nhìn ngó bầu không khí ngại ngùng này, lại nhìn Tiểu Mao đang nhìn chăm chăm cháu nội của mình, mắt ông cong lên, cất giọng trêu chọc: " Nó có đẹp trai đâu mà cháu nhìn kinh thế"

Tiểu Mao giật mình, quay phắt lại: " Ông vào đây từ lúc nào thế"

- Từ khi cháu còn say đắm nhìn cháu nội ta ý

Ông cháu nhà này!!! Không thể chấp nhận được. Khổ thân ai mai sau làm dâu nhà này... Chắc chắc (Rie: chị nên cảm thấy tội nghiệp bản thân đi là vừa ^^)

- Ta cũng đẹp trai mà sao cháu không ngắm ta

" Ông còn bị ảo tưởng sức mạnh loại nặng nữa __!" - Nó nghĩ thầm

- Tỷ ta sẽ quay lại nói chuyện với cháu sau! Tạm biệt! Cứ tiếp tục những việc cháu đang làm đi -Ông nội cười gian tà...

Mà khoan, nó nhớ là từ nãy đến giờ nó chỉ ngó được một câu, còn lại là ông nói mà!! Sao lại vui!

Cái nhà này đúng là!! Không chấp nhận được ==!

- Được rồi, bây giờ thế này, cô ra ngoài mua đồ cho tôi ăn, tôi nay ở lại đây...

Hắn lên tiếng, nó quay lại, ngó người, nào cô hôm nay tiếp nhận nhiều thông tin quá, não chưa tiêu hóa hết cái này đã có cái khác chêm vào...

- Anh mới ăn cách đây không lâu mà!

- Tôi là bệnh nhân, đói là chuyện thường

Nó "hừ" nhẹ một tiếng, với tay móc cái ví của hắn, lấy ra 3 tờ tiền có mệnh đề cao nhất. Mặt hắn đen như đất nồi cháy, nó cười thầm " Sao! Em chỉ lấy tiền của anh để đi mua đồ ăn thôi mà"

Toan bước đi thì hắn cầm lấy tay nó kéo lại: " Ra ngoài mà có gặp ông tôi, hỏi cái gì cũng phải trả lời là không biết nhớ chưa."

Tiểu Mao " ừm" một tiếng rồi ra ngoài.

Oan gia, oan gia!!! Mới nhắc mà đã thấy, thiêng quá mà!

Ông nội đứng cạnh thang máy, cười tí mắt: " Hello"

- Chào ông ạ!

- Ủ... Mà câu hôm qua ta hỏi, cháu chưa trả lời đâu đấy.

- Dạ?!

- Cháu tên gì?

Nhớ lại lời hắn, nó đáp đúng như hắn dặn, ngoan như một đứa con thơ nghe lời mẹ: " Không biết ạ"

Mặt ông cụ cứng đờ

- Cháu là gì của nó?

- Không biết ạ

- Thế bây giờ cháu đang đi đâu?

- Không biết ạ

Nụ cười trên môi ông cụ tắt ngấm, đưa tay chạm vào trán nó, mặt nhăn lại: " Cháu có bị đập đầu vào đâu không?"

- Không biết ạ

Ông cụ cười cười, mắt sáng lên dõi theo mấy cô y tá trẻ vừa đi qua(Rie: Đã già rồi lại còn... __!)

- Cháu cứ đi đi, tình duyên cho tốt vào, ở cạnh thằng cháu ta gần như thế mà chưa bị nổ não là may rồi, chấn thương thế này cũng là bình thường thôi!!! Hôm nào rảnh lên phòng ta, ta chụp não cho xem có bị làm sao không nhé! Tạm biệt!

Ông cụ rời đi, nó vừa cười vừa khóc, rõ ràng là làm đúng như những gì hấn nói mà sao lại bị người ta gọi lên phòng chụp não chứ.. Đòi thật khó hiểu (Đòi: Ta mới là người không hiểu được tâm lý của mi đó)

*****

- Boss! Đồ ăn của anh đây...

- Cô đến chậm 6 giây 43 tích tắc - hấn giờ đồng hồ ra

Đã có công mang đồ ăn lên đây mà hấn nữ phụ bạc như vậy

Nó trừng mắt nhìn, hấn vẫn thản nhiên, nó càng tức, đặt mạnh hộp com xuống bàn, mở hộp đẩy đến trước mặt hấn, ngược mắt nhìn ra ý " ăn đi"

Hấn nhìn hộp com trước mặt, lấy tay đẩy lại

Nó cảm động, biết là mình chạy mệt nên ý bảo mình ăn đây mà...

Định nói lời cảm ơn, thì hấn đã nhả ra một câu làm mất hết tình người:

- Xúc cho tôi ăn

3 vệt đen chạy dài trên mặt nó.

Đồ.... KHÓN NẠN!!!!

Nó tức tối cầm cái thìa lên, xúc một thìa thật đầy, thẳng tay nhét com vào cái miệng đang mở của hấn

Chưa kịp nuốt xong miếng thứ nhất, nó lại nhét tiếp miếng thứ hai, đến khi nhét xong miếng thứ ba thì hấn bị sặc, ho lên, ho xuống.

Có người đặc chỉ ngấm, đưa nước với khăn ra trước mặt hấn, giả bộ thương tình:

- Em xin lỗi, em xin lỗi...

Có người giật tím mặt mà do sặc nên chưa nói được gì, tròn mắt nhìn nó. Song..

- Cô xúc như thế thì đến ông nội tôi cũng không nuốt nổi

Nó nín cười, trung bộ mặt giả nai ra:

- Ở nhà em cũng hay ăn như thế mà!! Có sao đâu..

Cánh mũi hấn phập phồng, giận dữ đẩy hộp com đi, chồm chần kéo kín người.

Lúc này nó mới dám che miệng cười sung sướng nhưng lại không dám cười to sợ bị phát hiện.

" Cách"

Lại đến phiên ông nội bước vào. Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, đẹp luôn ý định làm người nhà đến thăm bệnh nhân, đổi giọng trêu chọc: " Vợ chồng giận nhau hả"

- Chuyện "gia đình cháu" không liên quan đến ông

- Hô hô!!! Ta cũng là một thành viên trong gia đình, ta phải được biết chứ.

- Không cần ông quan tâm.

- Cháu phải kể cho ta nghe chứ

Im lặng

- Nào, nào...

Im lặng tiếp diễn

Người già vẫn đứng cười

Người trẻ nằm trong chăn coi như không có chuyện gì

Cuối cùng, ông cụ vẫn là người bỏ cuộc, quay sang hỏi cô bé từ nãy đến giờ bị coi là không khí kia:

- Kể cho ông nghe đi, làm sao mà lại cãi nhau

Nó giật mình, quay sang nhìn ông cụ ngây ngốc, lợi dụng ông làm bìa đỡ đạn mà kể lể.

Ông cụ nghe xong gật gù, xoa cằm vẻ hiểu biết:

- Vậy thì thằng cháu đĩ tôn của ta oi.. Với những người phụ nữ chân yếu tay mềm thế này thì nên nhẹ nhàng thôi, khổ thân họ lắm...

Ông cụ cứ nói một thôi một hời, rồi như nhớ ra chuyện gì đó, quay sang hỏi Tiểu Mao:

- Mà vừa rồi, cháu cho nó ăn cái gì thế, ta xem khẩu vị nó như thế nào, sau này còn mua chuộc được

Nó cười cười, đưa hộp cơm cho ông lão xem

Mặt ông lão ngay lập tức biến sắc, vội vàng vàng chạy ra lật tung chăn của Dương Tử lên, hốt hoảng nói:

- Tiểu Mao, mau đi gọi các bác sĩ khác vào đây mau, bệnh của nó tái phát rồi..

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tặng Lương!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Xin Lỗi

Nội dung cái này y như cái tiêu đề thôi.

Ta xin lỗi!!!

Cực kì xin lỗi!!!!

Có khi ta phải ngưng truyện một thời gian rồi.

Ta cũng không muốn nhưng mà... thật sự thì ta không có thời gian để viết đâu... =(((

Cho ta gửi lời xin lỗi lần thứ n.... đến với các nàng ạ =(((

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tặng Lương!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 18: Nếu Bây Giờ...

"Mau gọi các bác sĩ khác! Bệnh nó tái phát rồi"

Nó nghe thế thì cuống cuống chạy ra ngoài. Không để ý trong phòng có 2 con người gian xảo đứng cười cười.

- Thằng cháu ranh ma này! Tội nghiệp con bé.

Hắn im lặng, môi khẽ nhếch

Ông nội "lườm yêu" rồi nhanh chóng sửa lại dáng vẻ căng thẳng vừa rồi khi thấy nó hồi hả chạy đến.

Các bác sĩ cũng theo đà mà đẩy cửa chạy vào. Vội vàng xem xét. Khuôn mặt ai cũng khó xử làm nó càng cuống. Ngẩng mặt nhìn viện trưởng mặt mày nghiêm nghị đứng đó, thấy ông bí mật nháy mắt, liếc liếc "người bệnh" nằm trên giường, rồi lại nhìn sang con bé đứng ở góc phòng. Các bác sĩ nhìn nhau, rồi cùng nhau bắt tay vào diễn kịch.

- Cô là vợ của bệnh nhân đúng không ạ? - Một vị bác sĩ già hỏi

- À..... - Nó ngập ngừng rồi quay lại nhìn "bệnh nhân" đang quần quai trên giường bệnh mà thấy.... vui (Rie: cái gì kì vậy __!)

Còn chưa kịp nói xong, bác sĩ tiếp lời:

- Về nhà rồi đừng để cho cậu ấy ăn cay, đừng cho cậu ấy ăn quá nhanh và nhất là phải chăm sóc tận tình vào...

Nghe câu "chăm sóc tận tình" mà nó méo cả mặt... Cứ tưởng thoát rồi chứ hóa ra vẫn phải cắm rễ ở cái nhà đó à. Thật bất công mà...

Các bác sĩ đi ra ngoài, ông nội Dương Tử cũng cun cút theo sau, trước khi đi còn "nháy mắt tình tứ" với Dương Tử làm nó sồn da gà.

*****

10h tối hôm đó

- Bao giờ anh được ra viện thế.... Oáp.... - Nó vừa hỏi vừa ngáp

- Sao cô có thể vừa nói vừa ngáp vào mặt tôi như thế chứ! Con gái con đưa gì đâu....

Nó trừng mắt, bĩu môi nhìn: "Anh có quyền gì mà phán xét tôi như thế?"

- Chồng - chưa - cưới - Hắn nhấn mạnh từng chữ

Nó chán nản, thờ dài hỏi:

- Nếu bây giờ tôi cướp tờ giấy đó, thiếu rui nó thì anh sẽ làm gì?

- Tôi có bản photo

- Thế nếu tôi chôn nó thì sao?

- Tôi sẽ sai người đào nó lên

- Tại sao tôi cứ mãi mãi dính vào anh thế!!!!

- Chắc là do... - Hắn buột miệng rồi như sực nhớ ra điều gì, ngậm miệng lại, cảm như hén, không nói gì

- Do cái gì.....

Hắn đỏ mặt, quay đi chỗ khác 0///0

Bầu không khí như chững lại.... Bỗng nhiên nó hét lên vui mừng như vớ được vàng:

- A! Đúng rồi

Hắn hơi giật mình, quay mặt lại nhìn nó

- Tôi biết làm thế nào rồi

- Làm cái gì?

- Nếu không tiêu diệt được bằng chứng thì phải tiêu diệt gốc rễ của nó

Nói rồi nó liếc mắt, nở nụ cười nguy hiểm

Hắn bất giác lạnh sống lưng, hơi rùng mình: " Cô tính hủy bằng chứng phạm tội của mình à"

- Tôi đâu có tội tình gì? - nó ngu ngơ

- Tội á cần tôi liệt kê ra không!

Nó gật đầu

- Ai là người làm cho tôi ăn bao nhiêu đồ ăn cay mặc dù biết tôi bị đau dạ dày hả?!

Có người nhột lần 1

- Ai là người mua com về đây rồi cho tôi ăn com hùng hục có khác gì bảo mẫu hành hạ trẻ em không?

Có người mang hai dòng cảm xúc: vừa buồn cười, vừa bức

Nó ngây ngốc nhìn.... Không biết là do nói quá hăng hay vì lí do gì mà mặt hắn với mặt của nó chỉ cách nhau có vài cm

" Rầm!!!! "

Cả hai quay ra nhìn về phía xa xa nơi cửa phòng có một ông cụ già nua đang ngã với một tư thế không thể nào bựa hơn. Một tư thế đã tố cáo tội danh nghe lỏm suốt 30' qua...

Hắn hừ lạnh: "ông với chả cháu, suýt nữa thôi là được rồi... người gì đâu..."

Nó đơ người, nhìn ông cụ với ánh mắt xa lạ....:

- Ông làm gì ở đây?

- Ồ thì.... - Ông cụ đứng dậy, phui quần áo, nhẩn mặt nhìn cái cửa ư, uất hận cái thằng cha nào đo thiết kế cái cửa mở từ trong ra làm phi vụ nghe lén thất bại..

- Đi ra đi - Hắn lên tiếng

- Ồ hay, ông còn chưa nói được một câu...

Ông cụ "nùng nịu"

- Ông vừa nói được một câu rồi đó... Giờ thì mời ông ra ngoài cho

Ông cụ bĩu môi, tui thân đóng cửa phòng đi ra ngoài..

****

Hắn ngồi đọc sách, nó ngồi cạnh bên giường bệnh cẩn thận gọt táo.

Chỉ cần hắn hơi liếc mắt, cô sẽ ngay lập tức đưa một miếng táo vào miệng hắn.

Thoạt đầu nhìn vào người ta sẽ thấy một cặp vợ chồng vô cùng đầm ấm, hạnh phúc và hiểu ý nhau. Có thể đạt giải gia đình hạnh phúc của năm.

Nhưng đời mà! Sự thật thì luôn luôn phũ phàng hơn so với cuộc sống.

Nó đưa miếng táo vào miệng hắn với một thái độ không mấy dễ chịu. Mặt cứ hầm hầm như sắp giết người.

Rồi không chịu được phải lên tiếng:

- Nếu bây giờ, tôi mà đút táo vào miệng anh mạnh hơn thì sẽ ra sao?

Hắn im lặng đọc sách

- Nếu bây giờ tôi bỏ về thì sẽ ra sao?

Hắn đưa mắt liếc nó, rồi thản nhiên tiếp tục công việc của mình.

- Thế nếu bây giờ tôi giật quyển sách của anh ra thì tôi có bị sao không?

Hắn quay mặt nhìn nó về thách thức nhưng vẫn điềm nhiên không nói gì chỉ khề thờ dài.

- Anh làm tôi muốn thiêu sống anh ngay lúc này!!!!

Nó bực tức đứng dậy định đi về.

Hắn níu tay nó lại, kéo nó ngồi xuống.

- Đừng đi

Chỉ 2 chữ thôi nhưng lại làm chân tay nó bủn rủn. Tim đập loạn xạ không chủ ý.

- Tôi hỏi cô...

Hắn nhẹ nhàng đặt quyển sách xuống, đưa tay nâng mặt nó lên ngang tầm với mình.

- Nếu bây giờ....

Hắn thở dài.... Hơi thở nóng ẩm phả vào mặt nó làm đôi má nó bắt gặp đỏ ửng theo phản xạ.

- Nếu bây giờ tôi nói tôi thích em thì sẽ ra sao...?!

*****

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tặng Lương!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Theo Dõi

Ta nói trước nha! Truyện này của ta chỉ là Short story nah!!!!

Với lại! Truyện chỉ được đăng riêng trên wattpad. ĐỀ NGHỊ KHÔNG COPY TRUYỆN SANG TRANG KHÁC MÀ KHÔNG XIN PHÉP!

*****

- Nếu bây giờ.... Tôi nói tôi thích em thì sao?!

Mặt nó đã đỏ nay lại đỏ hơn. Lấp ba lấp bắp phải đến 10' đồng hồ mà không nói được câu nào.

Đành giả vờ có điện thoại rồi lỉnh ra ngoài lấy bình tĩnh.

Hít ra thở vào

Í lộn

Hít vào thở ra

Hít vào thở ra

Sau khi lấy lại tinh thần, nó quay vào phòng. Thấy hắn vẫn đang ngồi, trân trân nhìn mình.

Nó bỗng cảm thấy hoảng hốt, mặt lại đỏ bừng. Lấp ba lấp bắp, nói:

- M- Mẹ tôi...tôi.... gọi...gọi v...ề về nhà! Anh ở lại n...nhé....

Hắn chưa kịp phản ứng gì đã thấy bóng dáng nó mất hút.

- Nghĩ trốn được tôi sao... em cứ đợi đấy...

****

Nói là như thế mà ngay tối đó nó lại bắt xe chạy thẳng về thành phố C - nhà bố mẹ.

Ông bà Trương thấy con gái yêu quý đêm hôm mò về nhà, mặt mũi hốc hác thì sợ đến hồn bay phách lạc.

Vội vàng đưa con gái vào nhà rồi hỏi han đủ thứ chuyện

Nó chỉ nhẹ nhàng đáp rồi đi vào phòng ngủ.

Đêm hôm đó! Tại thành phố C có một con bé hâm hâm dở dở đêm hôm lết xác về nhà bố mẹ. Rồi cả đêm không ngủ được vì cứ nhắm mắt vào là lại thấy hình ảnh của.... hân

Trần trọc một lúc là trời sáng, nó không chịu được, đành ngồi dậy, bấm điện thoại gọi cho Tiểu Mĩ.

- Alo, Tiểu Mao hả! Có gì không!!! Oáp...

~~~ Tao cần mày gấp

Đầu dây bên kia sốt sắng hân:

- Mày bị bắt cóc hả, hay bị tổng tiền, hay bị tai nạn.... Trả lời đi chứ sao thế...

2 phút sau đó:

Đầu dây bên này bực tức:

- Bạn bè với nhau bao lâu mà mày lừa tao như thế hả!!!! Tao vẫn còn sống và vẫn rất bình thường - Nó lấy hơi, nói nhỏ nhẹ hết mức - Chỉ là vướng chút vấn đề tình cảm thôi

- Tao biết mà! Đợi đấy tao đến

Nhỏ đập máy

2 giây sau L máy nó nhấp nháy cuộc gọi đến. Nó nhắc máy nói nhanh gọn: " Thành Phố C nhà bố mẹ"

- 15' nữa tao có mặt

_____ Em là dài phân cách 15' _____

- Làm sao!!! Có chuyện gì?!

Nó kể lể mọi chuyện

Nghe xong, nhỏ vỗ đùi đánh đét:

- Chúng tớ là hân thích mày

Mặt nó ngệt ra

- Nói như mày thì tao cũng nói được .-.

- Không không!!!! Bây giờ là mày phải kêu vào, đừng có nhận lời hân... Ohair để cho hân theo đuổi mày đến chết mệt mới thôi hiểu chưa

- Ừm!!! Để tao suy nghĩ! Mày về đi, mai đi chơi với tao

- Okayy Bai bai

6h tối

Tiếng bà Trương cười nói vang lên to đến mức át cả tiếng tivi đang vặn đến mức to nhất.

- Hahaha ta lại thu lời về tay rồi!!!!

Bà đang vui vì thắng mặt chược, mấy bà bạn của bà chán nản đẩy đồng tiền sang chỗ bà

Bỗng một bà bạn quay sang hỏi nó:

- Tiểu Mao xinh đẹp của bác, bao giờ thì cháu dẫn người yêu về đây. Hay để bác giới thiệu con trai bác nhé.

Nó nghe vậy mà chán nản, lại cái trò cũ...

- Thằng bé nhà bác Hồng cao to, đẹp trai, lại còn hào hoa phong nhã, đúng là mẫu người đàn ông lí tưởng mà!!!

Nghe mẹ nói vậy, mắt nó sáng lên, gật đầu lia lịa

Bác Hồng vui sướng ra mặt, vội vội vàng vàng gọi con trai bà lên ra mắt con gái.

5 phút sau có một chàng trai lên nhà nó.

Cao thật...

Đẹp trai thật

Nhưng...

Cái gì cũng có cái giá của nó cả.

Khi nó mở điện thoại lên thì thấy có 13 cuộc gọi nhớ đều là từ một người.

Cái ảnh mà nó đặt riêng khi có cuộc gọi đến từ hấn lại nhấp nháy trên màn hình là ảnh mà nó đã chụp chộm được khi hấn còn ở bệnh viện.

Cái đường nét thanh tao, mà lại toát lên nhiều phần nam tính làm nó đã nhớ nay lại nhớ hơn..

Chàng trai ngồi cạnh nó lên tiếng ồ ơ:

- Ai mà đẹp trai thế em, giới thiệu cho anh được không?

Nó ngồi cạnh mà sồn da gà, lạnh sống lưng, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Nó nuốt khan trả lời:

- Dạ dạ... sếp em

- Oa! Trên đời nay lại có người đẹp trai như thế sao! Tiểu Mao à! Em cho anh số của anh ấy được không!

Nó gật đầu trong run sợ...

Mấy mẹ đang nói chuyện vui vẻ ở phía bàn đối diện bỗng ngưng lại, quay ra nhìn, mẹ nó cười rồi bảo:

- Nhìn chúng nó hợp đôi chưa kìa...

Bác Hồng thêm vào:

- Bà Trương này! Hay chúng ta định ngày cưới cho chúng nó đi

Nó gật mình, rốt cuộc là hai mẹ đã nói đến phần nào rồi mà đã đến việc kết hôn rồi.

Đã bàn đến việc sinh bao nhiêu con hay chưa hả mẹ!!!

Định đứng dậy vào phòng thì có một tin nhắn truyền đến.

- " Em đang ở đâu thế"

Nó không trả lời, lúc sau lại có một tin nữa:

- " Em mà không trả lời tin nhắn này, 2 phút nữa tôi sẽ lên nhà em"

Nó hơi sợ, định phản hồi nhưng nghĩ lại, hấn đâu thể biết mình ở Thành Phố C. Rồi lại lặng im

2 phút sau, nhà nó có tiếng gõ cửa.

Mọi hoạt động trong nhà đều ngưng lại, mọi người đều nhìn chăm chăm ra cửa.

Nó run sợ...nghĩ băng quơ

" H-hấn đến rồi saoooo!! Sao hấn biết chỗ này"

Bà Trương quát: " Tiểu Mao ra mở cửa mau, mày định để khách ra mở hay là bắt bà già này ra mở đây mà còn ngồi ì ra đây"

Nó đứng dậy, ra mở cửa, tìm đập liên hồi...

" Cách"

Ngoài cửa có một bóng dáng cao lớn, đẹp trai nhưng lại toát ra khí lạnh kinh người.

Hắn cúi xuống, để hơi thở gấp gáp của mình phả vào mặt nó.

Hắn nói nhẹ: " Sao em nỡ để tôi phải lo lắng như thế hả?"

Hơi hạ thấp người xuống, hắn đặt môi mình áp lên môi nó một nụ hôn nhẹ nhưng cũng đủ khiến trái tim nó tan chảy.

3 người trong nhà nhìn cảnh tượng ngoài cửa mà không khỏi ngạc nhiên.

Bà Trương há hốc miệng kinh ngạc

Bà Hồng cũng chả kém cạnh

Hai bà mẹ đang thi nhau xem cầm ai sẽ rút xuống đất trước >

Nhất là anh chàng Thái Doãn, mắt chữ A mồm chữ O

Cái vẻ ngạc nhiên này là vì nhìn thấy người mang vẻ đẹp soái ca đây mà =))

Nào nào trở lại việc chính.

Hắn rời môi nó. Một tay dứt túi quần, tay kia vẫn nâng khuôn mặt đang đỏ ửng của nó:

- Em định để tôi đứng ngoài này mãi sao. Ở đây nóng lắm đây.

Rồi không đợi câu trả lời, hắn lách mình qua người nó, vào nhà.

Lúc đi qua người nó còn bí mật cúi xuống, nói khẽ: " Cứ đợi đấy rồi tôi sẽ theo đuổi em, sẽ đi theo em cho dù em có ở đâu, vì tôi luôn có cách của riêng tôi"

Nhìn cảnh tượng vẫn còn đang ngạc nhiên ngồi trong phòng khách, hắn nở nụ cười tươi rói:

- Cháu chào bác ạ! Cháu xin tự giới thiệu: Cháu là Hàn Dương Từ, là sếp kiêm bạn trai của Tiểu Mao ạ

À nhon!!! Lâu rồi không gặp ^^

Ta ra chương mới nah!!!

Chỉ là dạo này có hơi bận nên rachap trễ, mà tuần sau ta bị thu lậprồi! TvT không biết sẽ ntn đây!

Dù sao thì cảm ơn tất cả các nàng vẫn đang nhớ đến tnm của ta ạ ^^

Hẹn gặp lại vào một ngày không xa (ta mong thế =))))

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tặng Lương!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Boss! Anh Diễn Sâu Quá Rồi...

" Cháu chào bác! Cháu xin tự giới thiệu, cháu là Hàn Dương Từ. Là sếp kiêm bạn trai của Tiểu Mao ạ"

Nó đứng hình khi nghe câu nói của hắn. Nghĩ ngợi một hồi, nó định quay lưng bỏ chạy thì nghe tiếng mẹ vang lên từ đằng sau:

- Tiểu Mao, mày đứng lại ẹ... Có bạn trai rồi mà không nói, mất bao nhiêu công lao mẹ mày đi tìm người yêu ày..

Con đâu có muốn mẹ tìm người yêu cho con đâu... Là mẹ tự ý làm vậy mà TvT

Nó ú ớ chưa kịp nói gì thì lại thêm anh chàng Thái Doãn, ông ọ đi từ trong bếp ra ==

- Anh đẹp trai gì kia ời... Anh tên gì thế!!!

Ồi cái hình tượng trai đẹp, phong độ còn lại từ 10' trước đâu rồi... Thái Doãn, anh đúng là người có khiếu làm con gái hụt hẫng mà...

Hắn ta mặt mũi méo xệch nhìn anh chàng đang đứng đưa trước mặt:

Điều bộ lúng túng, tay vịn về vạt áo, đôi má đỏ hồng, mặt mũi e thẹn nhìn Dương Tử như con gái mới lớn lần đầu đi tỏ tình..

Thật là... Ghê chết đi mà..

- Nỡm ạ! Em đẹp em biết sao nhìn em kì thế

Thái Doãn mặt mũi ửng hồng, tay đang đưa nũng nịu, đưa mắt nhìn Hàn Dương Tử.

Hắn nổi da gà, nhanh chóng cúi đầu lễ phép chào hai bà mẹ đang còn ngơ ngác rồi kéo tay Tiểu Mao ra ngoài..

Hắn cầm tay nó lúi tuột xuống dưới nhà. Còn đưa ánh mắt khiếp sợ nhìn lên trên, bộ dạng lén la lén lút như đi ăn trộm.. Nó nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình mà phì cười. Boss à! Cái phng thái lạnh lùng của anh hằng ngày giờ trôi về phương nào rồi

- Sao... em... cái cậu vừa rồi là ai vậy!

Hắn lên tiếng hỏi

- Người yêu em đó.. - Nó lém lỉnh trả lời. Mặt mũi hiện rõ sự vui sướng, mong chờ thái độ của hắn

Đúng như dự đoán, mặt hắn lập tức biến dạng, từ nghiêm nghị chuyển sang méo mó rồi lại ngạc nhiên rồi lại sang thế khó xử

- Em giỏi thật... Được tỏ tình trong bệnh viện rồi giờ lại trốn về nhà làm tôi đi tìm đến mệt mà. May mà có Tiểu Mi chỉ đường.. Sao mà phải trốn, em cứ nói thẳng cái suy nghĩ của mình ra là tôi đều có thể chấp nhận hết mà... Lần sau đừng như vậy nữa... tôi lo lắm

Nó giật mình, hắn mới nói cái gì vậy..

- B-Boss! Ở đây không có gia đình của anh đâu..

Hắn ngơ ngác, rồi bật cười:

- Tôi nói thật mà

-Boss này!! Hình như anh diễn hơi sâu..

Hắn nín cười, hỏi:

- Ý em là sao!?

- Boss! IQ của anh là bao nhiêu thế... Có tư duy một chút cũng không xong là sao

Lần này, có muốn cười nữa cũng không được.. Cô gái này! Sao có thể ngốc như vậy chứ

- Tiểu Mao, tôi lạnh

Hắn đổi chủ đề

- Thì.. kệ anh chứ

- Đi lên nhà đi.. ở dưới này tôi cảm lạnh mất

Nó ngoan ngoãn nghe lời. Lúc này nó mới có thời gian để tiêu hóa những việc mới xảy ra trong buổi tối ngày hôm nay. Nghĩ ngợi say sưa đến mức nó bị hấn lợi dùng nắm tay mà cũng mặc kệ, không để ý. Ở từ từ... Bây giờ là mùa hè mà, đâu có lạnh, nóng muốn chết..

Nó đưa ánh mắt kì thị người trước mặt. Hình như hắn có vấn đề về tâm lí thì phải..

Cầu thang lên tầng 4 ngày hôm nay dường như dài hơn mọi ngày... cứ đi mãi đi mãi nhưng hình như không có đích đến.. Đêm đó, có một người con trai

cầm tay người con gái đi lên, mặt đầy mẩn ngứa, lại đan xen chút gian tà. Người con gái leo đèo đi theo, mặt ngu ngơ như bò đeo nơ..

Nhìn đến là buồn cười.

Ta thì... ta thấy chap này cực kì nhạt... nhạt lắm ý.. nhạt như nước ốc luôn ._.

Hừm hừm... Cuối tuần này sẽ có chap tiếp theo luôn nhé!

Chương này quá là ngắn luôn!! Ta XIN LỖI

~Thời gian vừa rồi bận quá, và có thể là sau này cũng vậy. Tính đến giờ là tròn 14 ngày tức là 2 tuần đó

Cảm ơn tất cả các readers đã ủng hộ ta trong thời gian qua nha!

Thanks for reading! Love All Of You!

~

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tặng Lương!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Mật Báo :v

Nhông xê ô <3 <3

Khụ khụ, ta là bạn thân của Rie :) cần thông báo cho các nàng một tin cực cực cực sét :v

(à, mỗi lần này cho ta chèn thêm icon vào nhá, lần sau tuyệt đối sẽ không :v xie xie)

Chà là má Rie đang trong thời kì bầu bí :v cần phải nghỉ ngơi nên mong mấy nàng thông cảm, có lẽ sẽ phải mất 9 tháng 10 ngày mới có thể quay lại =)))

Chính vì vậy công việc hoàn thiện nốt câu chuyện này sẽ là của ta, muahahaha :v

Mong các nàng ủng hộ ta thật nhiệt tình như đối với bà bầu kia nhá :v

Ta bị ép phải viết thật bựa, hay đề đưa truyện lên top 5 như trước mà T^T thôi, 5ting vậy :))

Tóm lại, à... tiếng Hàn tạm biệt là gì ý nhi :v thôi chơi tiếng Trung vậy, zaijian :33

Mei

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tặng Lương!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Ta Cũng Chả Nhớ Nữa ㄣ (͡ ▽ ͜) ㄣ

Sáng hôm sau.

Cuối tuần trời nắng nhẹ, nó vươn người bước xuống giường. Aaa, hai ngày nghỉ này thật chẳng đáng đối với năng suất làm việc của nó ở công ti vì bị tên vô sĩ nào đó rút kiệt mà, cần phải đình công... à không, là một giai cấp bị trị mình phải sống cho xứng, phải đấu tranh thì mới có thể ăn chơi trác táng được!!

Mới sáng sớm mà tâm trạng nó đã như thế này rồi (͡ — —) ͜ thôi, đánh một giấc đến 10 giờ nữa cho nó ổn định lại vậy...

Zzz...

"Tiểu Mao"

"Mao Mao"

"TRƯỞNG TIỂU MAO!! CÔ CÒN ĐỊNH KHÔNG XUẤT CHUÔNG ĐẾN BAO GIỜ NỮA?? MAU XUỐNG NHÀ ĂN SÁNG CHO TÔI!!" - Tên tư bản bị nó kì thị sáng nay nào đó liền giật lấy gối ôm hình bánh trôi không nhân, tàn nhẫn xách cổ áo nó lôi xuống đất.

Ta đời đời kiếp kiếp hận bọn tư bản vô nhân tính, hận bọn tư bản, hận.... - Nó thống thiết gào lên trong đầu, dư âm tiếng quát của hắn khiến đầu óc nó cứ quay mòng mòng suốt lúc đi xuống cầu thang

"Bố mẹ em đi đâu hết rồi?" - Tiểu Mao dụi dụi mắt hỏi - "Mà anh có biết đàn ông mà xông vào phòng con gái nhà người ta như thế là sẽ làm mọi người.. hiểu lầm về mối quan hệ của chúng ta không?"

Hắn đột ngột quay lại nhìn nó chằm chằm, lông mi khẽ lay động. Nó bị nhìn đến nổi trong lòng phải chửi thề.

"Người yêu của nhau mọi người còn cấm cản gì nữa" - Hắn đáp chắc nịch, mặt không đỏ, tim không đập, chân không run, như thể ý trời đã định sẵn.

☹

Nó á khẩu, thật đấy!

.....

"Tìm kiếm gì vậy?" - Thấy nó ngó nghiêng suốt, hắn buột miệng hỏi.

"May mà hôm nay trời khá mát mẻ, hiếm có ghê" - Nó cảm thán - "Vậy là không phải tốn thời gian bôi kem chống nắng, chúng ta đi ăn thôi"

"Ừ" - Hắn tùm tùm cười. "Vợ" hắn lười quá ((●●))

(tác giả: ta đi học đã == mai phải kt văn rồi T^T ta hứa tuần sau sẽ hoàn thành nốt mà, hoặc nếu ta chăm thì có lẽ là chủ nhật tuần này nhé - Mei)

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tăng Lương!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cáo Trạng :((

Ta là đệ tử của Rie =="

Có thể từ giờ Rie sẽ chỉ sử dụng Wattpad để đọc truyện còn truyện nàng ấy viết thì khả năng cao là... tạm ngưng..

Ta biết là Rie lười lắm, với lại nó cũng không có chút ý tưởng nào trong đầu để viết tiếp bộ "Boss!!! Em muốn tăng lương!" cả, mặc dù nó đố cấp ba rồi đấy, nhưng vẫn lười chảy thây ra =="

Nên có lẽ từ giờ ta sẽ chấp bút viết tiếp cho nàng ấy, mong sớm ngày gặp lại được Rie :(((

Ta với nàng ấy học khác trường (cấp ba ý) vậy nên chỉ có thể liên lạc trên face thôi.

Nên là, mong các nàng ủng hộ truyện mới ta viết nhé....

Bộ "Giang hồ hay ta, người chọn đi" ý....

Ta cảm ơn~~

Bạn đang đọc truyện *Boss! Em Muốn Tăng Lương!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.